Catalunya

Juliol-Agost 2005 • número 66 • 0,50 euros • www.cgt.es/cgtcatalunya

Forma,
demanen els buits de cervell

Foto: Dídac Salau. Text: Juli Vallmitjana

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - fltcgt@yahoo.es
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Olesa de Montserrat
Jacint Verdaguer, 23, 08640 Olesa
Tel. 93 778 04 93

Editorial

Contra la seva competitivitat: lluitem!!!

En aquest "Catalunya" reproduïm com a editorial el text base de la campanya contra el Pacte Social de la CGT de Catalunya. Com a col·lectiu editor, alhora, us anunciem que al mes d'agost, com ja és normal, no hi haurà revista. Tornarem al setembre amb moltes novetats i més estabilitzacons.

Confederació General del Treball de Catalunya

Com a És prou conegut que el capital solament té un lema: "Cal desmantellar l'estat del benestar i fer-ho com més aviat millor". Un estat del benestar al qual aquest país va arribar tard i se'ns va quedar a mig fer. El capitalisme necessita créixer, sempre créixer i no aturar-se mai. Els beneficis de les empreses han d'augmentar tots els anys i si no aconsegueixen un nou rècord en cada exercici, el món empresarial entra en crisi i amb ell tot el sistema. Mentre els beneficis de les primeres empreses del país van augmentar l'any passat entre el 30 i el 40%, s'han continuat eliminant els drets laborals, que solament els suposaven traves en la seva voraç necessitat d'augmentar la productivitat i de convertir aquests mateixos treballadors i treballadores en consumidors compulsius que comprin a preu d'or el que ells mateixos produeixen per salaris ridículs.

La flexibilització del "mercat" de treball i la conseqüent precarietat laboral, l'abaratiment de l'acomiadament, la deslocalització d'empreses, els accidents laborals, el prestamisme laboral de les ETT, les privatitzacions i subcontractacions… Totes aquestes misèries que infecten el món laboral són conseqüència directa del neoliberalisme de la seva competitivitat a ultrança.

El recent Acord de Negociació Col·lectiva, signat entre patronals i sindicats amics, ve a ser un bon exemple del que s'ha dit. En ell s'acorda la "moderació salarial", que significarà una nova pèrdua de poder adquisitiu per als assalariats. I a canvi de què? D'alguna cosa que no es complirà: l'estabilitat en l'ocupació. I d'alguna cosa que segurament que sí: el manteniment de l'estatus de privilegi dels sindicats signants.

El següent cop de mall als vostres interessos vindrà, sens dubte, de la nova reforma laboral que aquests mateixos actors han començat ja a negociar amb el Govern i que sota el supòsit objectiu de reduir la temporalitat atacarà la contractació indefinida abaratint i facilitant l'acomiadament.

Per si això no fos suficient, des de l'Europa dels capitalistes ens pretenen imposar dues noves directives regressives: la coneguda com a Bolkenstein, que permetrà deslocalitzar drets laborals i plantilla sense necessitat de moure's geogràficament; i una altra sobre temps de treball, que intenta augmentar la jornada màxima setmanal fins a les 64 hores.

Com a primera mesura de la Directiva Bolkenstein (privatització dels serveis públics), malgrat que encara no estigui ratificada pel parlament europeu, l'Estat espanyol, que sí que la té aprovada, va publicar el 2 d'abril en el BOE un paquet de mesures pel que han denominat "l'estratègia de participació de l'Estat en el sector públic empresarial" que, en un termini de 3 mesos, haurà de presentar el Ministeri d'Economia i Hisenda a la Comissió Delegada del Govern per Assumptes Econòmics.

Segons cita textualment en aquest BOE, "l'objectiu és avaluar la participació de l'estat en cada una de les empreses integrades en la cartera de SEPI i Patrimoni, definir una estratègia de futur i proposar, en el seu cas, les mesures de privatització que es considerin oportunes amb un calendari d'actuació". En poques paraules privatitzar els serveis públics.

A Catalunya, l'Acord estratègic per la competitivitat de l'economia catalana (signat per la Generalitat, els sindicats CCOO i UGT i les patronals Foment, PIMEC i FEPIME) preveu una inversió de 2.015 milions d'euros fins al 2007 en infraestructures, investigació, desenvolupament tecnològic, formació..., mentre es flexibilitza encara més el sistema laboral. Subcontractació, precarietat, jornades a la carta... són instruments de la seva competitivitat.

Des de la CGT demanem, i veiem imprescindible, un canvi en aquesta situació. Els treballadors i les treballadores necessitem un sindicalisme reivindicatiu, que no serveixi de suport al capital per perpetuar les seves injustícies. Un sindicalisme amb coratge, que no hagi de defensar privilegis d'organització en les negociacions i l'única meta de les quals sigui recuperar per al treballador i la treballadora la veu, el crit de la seva dignitat enfront dels que han volgut arrabassar-li.

El model sindical de la CGT, en el qual les decisions finals es prenen per decisió de les bases, ha de substituir les burocràcies sindicals i les "executives" formades per professionals del sindicalisme.

Des de la Confederació General del Treball, amb idees i impulsos renovats cada dia per la il·lusió dels i les nostres militants, i amb l'experiència d'una història que ens va fer decisius en moments difícils, creiem que ha arribat el moment que el model anarcosindicalista, el nostre model, ens retorni la iniciativa en la lluita diària per les nostres condicions de vida. En la societat i en el treball.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon, Joan, Pau, Patrícia, Vicent, Jordi i Òscar. **Correcció:** Sílvia Lorente. **Col·laboren en aquest número:** Pep i tu, Luke Stobard, Carlus Jové, Flora Pla, Oriol del Masroig, Esther Sancho, Juli Vallmitjana, Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura, Trini Busqueta, Negres Tempestes, Suport Ponent, Contra-Infos, Emília de la Vieja, Ramón Fernández Durán, Carlos Navarro, federacions i seccions sindicals de la CGT. **Fotografies:** Dídac Salau (Portada). Carlus Jové, Josep Puigdollers, Josep M. Yago, Pau Juvillà, Mireia Bordonada, Patxi de Reus, Indymedia Barcelona i Gabi. **Il·lustracions:** Azagra. **Tirada:** 9.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el divendres 20 de juny del 2005.

"L'única forma que té el poder a Catalunya d'exhibir-se en públic és el patetisme"

Manuel Delgado entrevistat a "Presència", juny 2005

Les lluites socials dels països de la Mediterrània es van trobar a Barcelona

Poca participació local i bones perspectives per al futur dels moviments

FÒRUM SOCIAL

Va tenir lloc a la ciutat de Barcelona entre el 6 i el 10 de juny

El Mediterrani: un mar que vessa lluites

El Fòrum va comptar amb la participació de prop de tres mil activistes de l'àrea de les dues ribes de la Mediterrània

Carlus Jové i Buxeda

El Fòrum Social del Mediterrani (FSMed) va tenir lloc a Barcelona entre els 6 i 10 de juny, comptant amb la participació de prop de 3.000 activistes d'arreu de l'àrea mediterrània. Dins el recinte de Fires de Barcelona vam poder escoltar els crits de guerra de les dones saharauís, que omplien d'alegria i color un espai gris que acostuma a rebre tan sols fires mercantils. Durant quatre dies, però, el formigó es va convertir en aliat dels moviments socials de països tan llunyans i alhora tan propers com Marroc, Palestina, Israel, Grècia, Tunísia, Itàlia, el Sàhara o l'Espanya mediterrània. Els problemes de concessió de visats no van ser suficients per aturar una iniciativa com aquesta, amb prop de tres anys de treball al darrere, però vam trobar a faltar totes aquelles persones que no van poder travessar les fronteres, tot i que la seva veu es va sentir igual a través de la ferma denúncia dels seus companys que sí van poder arribar.

Foto: Dídac Salau

VALORACIONS PER A TOTS ELS GUSTOS

Passats aquests quatre dies, podem trobar valoracions per a tots els gustos.

Hi va haver molta o poca gent? Es va fer un bon treball de difusió o tot va quedar entre els activistes de sempre? Hi ha hagut un intercanvi real d'experiències o tothom s'ha quedat amb les seves?

Deixant al marge els balls de xifres, que com a conseqüència de les desproporcionades dimensions del recinte sempre semblaven més petites del que realment eren, cal dir que la primera edició del FSMed ha servit per evidenciar una realitat: els moviments socials fora del panorama europeu no tan sols existeixen, sinó que gaudeixen d'un bon estat de salut. Tan sols cal observar la massiva participació del poble saharauí, segurament un dels més representats, o la notable presència d'activistes palestins que, juntament amb els seus companys israelians, han demostrat que la lluita contra la ocupació està a les dues bandes del mur de la vergonya.

El FSMed va sorgir com a proposta després del primer Fòrum Social Europeu (FSE) a Florència el 2002, però diverses dificultats, entre elles l'econòmica, han impedit que el projecte es pogués materialitzar abans. Tot i l'aparent retard, el FSMed s'ha celebrat enmig d'un debat internacional que planteja la conveniència d'espaiar els fòrums Mundial i Europeu per afavorir l'aparició de fòrums més regionals. Concretament, la proposta és que tant el Fòrum Social Mundial (FSM) com els continentals se celebrin bianualment, enlloc d'anualment com fins ara s'estava fent.

El FSMed, doncs, vindria a ser un dels múltiples fòrums més regionals que en els propers anys poden crear-se, en cas que la decisió majoritària sigui la d'espaiar les trobades. La controvèrsia, però, no està tancada, i tot i que en la propera edició el FSE es celebrarà un any mig després del de Londres 2004, hi ha sectors del moviment que no veuen necessària l'aparició de nous espais territorials i que defensen la necessitat de trobades anuals que serveixin com a punt de llançament de mobilitzacions globals. En aquest sentit, el FSMed no ha deixat de fer crides de mobilització internacionals. A l'assemblea de moviments socials del darrer dia, per exemple, es van acordar mobilitzacions contra la propera cimera euromediterrània, tot i que cal dir que, al contrari d'en altres ocasions, l'assemblea va comptar amb molt poca participació.

UN FÒRUM NECESSARI, PERÒ POC PARTICIPATIU

Per la major part dels participants, el FSMed és una iniciativa necessària que pot ajudar a combatre l'actual procés de militarització de l'àrea mediterrània i que hauria de servir per crear una xarxa social entre països afectats per polítiques similars que fins ara no han establert lluites conjuntes. La idea de celebrar-lo a Barcelona també semblava, a priori, una bona opció, ja que en els darrers anys els moviments socials locals han demostrat la capacitat organitzativa

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

suficient per organitzar un esdeveniment d'aquestes característiques. Tan sols cal recordar les 600.000 persones contra l'Europa del capital i la guerra, el milió i mig contra la guerra d'Iraq, o el recentment celebrat Fòrum Social de l'Educació.

Tot i aquestes dues bones premisses, el procés de construcció del FSMed ha demostrat una incapacitat important, ja que no ha sabut connectar amb els moviments socials de Barcelona i Catalunya, pel que la participació d'activistes catalans ha estat molt reduïda. Si bé és cert que els fòrums regionals com aquest no acostumen a ser tan grans com els mundials o els europeus, sí que cal veure que la participació local ha estat més aviat baixa. Les sales pràcticament buides o xerrades d'activistes tan reconeguts com Bové amb poc més de 40 persones són una petita mostra de com no s'han aconseguit les fites que per part de l'organització s'havien proposat.

Hi ha dues raons principals per les quals el FSMed no ha tingut l'èxit de participació que hauria pogut tenir: per una banda el mateix procés de construcció, que ja des de l'inici no s'ha obert realment als moviments socials que acostumen a mobilitzar pels Fòrums Socials Europeus i manifestacions antiglobalització; per l'altra, una quasi bé nul·la campanya de difusió ha provocat que inclús molts activistes desconeguessin l'existència del Fòrum. Com a mostra, tan sols cal dir que la setmana abans de l'inici del Fòrum no es podia veure ni un sol cartell per la ciutat anunciant-lo, al contrari del que és habitual en aquest tipus d'esdeveniments, que solen promocionar-se especialment als barris i universitats locals. Els estudiants, que solen omplir les sales dels fòrums europeus o, com es va veure recentment, fòrums locals com el de Màlaga, quasi bé no es van deixar veure en els actes del FSMed, ni tan sols en els concerts gratuïts de divendres i dissabte a la nit. Tot i que les dates coincidissin amb els exàmens i el multitudinari festival Sonar, segurament uns quants centenar d'estudiants i joves activistes haurien assistit al FSMed si la informació hagués estat al carrer.

PRIMER PAS CAP AL FSE A BARCELONA?

En les últimes reunions del comitè internacional del FSE abans de Londres, es plantejava la possibilitat que Barcelona pogués acollir la propera edició, que finalment serà a Atenes l'abril de 2006. Entre les raons per les quals els activistes catalans i de l'Estat espanyol rebutjaven la proposta, hi havia la de la manca de preparació dels moviments socials de casa nostra. Passat el FSMed, ens podríem preguntar si ja estem preparats per organitzar un esdeveniment com el FSE.

L'organització del FSMed ha estat un procés esgotador per a molts dels activistes dels moviments socials catalans, i el fet que el gran gruix dels moviments organitzats no hagin pres part activa en el procés evidencia que encara no reunim les condicions necessàries per poder acceptar un repte com aquest. A països com Itàlia, França o el Regne Unit –indrets on per ara s'han celebrat els FSE– existeixen grans organitzacions de l'esquerra amb capacitat suficient per organitzar una trobada d'aquestes característiques. Pel contrari, l'esquerra anticapitalista i els moviments socials tant dels Països Catalans com de l'Estat espanyol, no destaquem per l'alt nombre d'activistes. La nostra és una esquerra més difosa, sense cap xarxa de moviments estable (tant l'MRG com la XMG han sofert grans decaigudes) i plantejar-se de nou l'organització d'un fòrum internacional seria un daltabaix. Si una cosa ha evidenciat el FSMed és que els nostres moviments socials, tot i gaudir d'una relativa bona salut en el treball local i individual, encara no ha sabut crear entorns de treball comú ni definir projectes compartits de manera regular.

Foto: **Dídac Salas**

> 'PASSAT EL FSMED ENS PODRÍEM PREGUNTAR SI JA ESTEM PREPARATS PER ORGANITZAR UN ESDEVENIMENT COM EL FÒRUM SOCIAL EUROPEU'

Aquesta experiència ens ha de servir per començar a crear marcs de treball més unitaris i estables en què tant l'esquerra anticapitalista i autònoma com el sindicalisme alternatiu i, si s'escau, part de l'esquerra institucional, puguem construir un veritable moviment anticapitalista similar als dels països mencionats a dalt. En aquest sentit, la lluita contra la precarietat i experiències com les del MayDay podrien prendre més importància i esdevenir punts de trobada habituals de tot el ventall de col·lectius, organitzacions o individus que d'una manera o altra s'identifiquen amb el moviment global. Convé perdre la vergonya política i sortir a la pista de ball tots junts.

SEGUIR CONSTRUINT I OBRIR LES PERSPECTIVES

Lluny de ser un fracàs, i tot i les evidents mancances, la primera edició del FSMed pot obrir les portes al reforç del moviment antiglobalització a territoris on fins ara era pràcticament desconegut. La confluència de lluites en un espai com aquest pot ser clau per, en un futur, construir resistències més fortes a l'imperialisme i la guerra, així com per reforçar les lluites de pobles com el palestí o el saharauí, que han vist els seus drets trepitjats durant dècades. Així mateix, el contacte entre activistes del Mediterrani occidental també és de gran importància per tal d'afrontar les polítiques liberalitzadores i les noves normatives en matèria agrícola, que afecten principalment els camperols d'aquesta àrea (vegeu entrevista a Paul Nicholson).

En el moment d'escriure aquest article desconec si el FSMed tindrà una segona edició, però en tot cas cal prendre nota i treballar per tal que els errors de la primera edició no es repeteixin. Així mateix, cal intentar repetir la important participació dels països de l'Orient Mitjà i del poble saharauí, sense dubte un dels fets més positius de la trobada.

La iniciativa del FSMed és massa interessant com perquè les batzegades de la primera edició ens facin enrere. El Mediterrani és una àrea estratègica de gran importància per a les forces imperialistes i l'agenda neoliberal. Per a nosaltres, els activistes, també ha de ser-ho.

Endavant, doncs.

Paul Nicholson, agricultor basc i co-coordinador de Vía Campesina

‘Hem de crear aliances, aglutinar moviments’

Luke Stobart

Més del 50 per cent de la població mundial és camperola, i els impactes de les polítiques neoliberals –polítiques d’exclusió de la nostra terra, de les nostres aigües, de les nostres llavors– han amenaçat directament la nostra manera de viure. Al mateix temps, aquestes polítiques han imposat un model de comerç que està destruint la nostra economia local; la importació massiva d’aliments per sota dels costos de producció està destruint la nostra capacitat de seguir sent camperols. És per tot això que les organitzacions camperoles del món són qui moltes vegades lideren les lluites locals i les que més clarament oferim propostes i respostes de lluita.

S’està imposant un model de producció extremadament intensiu orientat a l’agroexportació que està generant la dramàtica deslocalització de la producció a les dues riberes del Mediterrani. El procés fins ara ha afavorit la producció mediterrània d’hortalisses, però ha estat a canvi de perdre una enorme quantitat d’agricultors/horticultors al Mediterrani. És clar que a Almeria, per exemple, s’ha produït un desenvolupament desorbitat –en el sentit social i mediambiental de la producció en hivernacles– però a canvi de deslocalitzar cap a Almeria gran quantitat de la producció del conjunt d’Europa. Ha passat amb la maduixa i el tomàquet, no només a Almeria ni Andalusia, sinó a zones al Sud de França, Grècia i Itàlia. Des de fa dos anys, els països del nord d’Àfrica i Turquia, principalment, estan oferint subvencions, terres i recursos enormes per a què empreses europees puguin desenvolupar-hi aquest mateix model. A Marroc, el rei ha regalat terres als empresaris, principalment espanyols, per a que desenvolupin el model d’Almeria a la zona atlàntica del país, cosa que genera un enorme desastre, provocant que els camperols marroquins es converteixen en obrers rurals precaris i mal pagats. Un altre element important és que al nord d’Àfrica la importació massiva d’aliments per sota dels costos de producció està destruint l’economia, la cultura i la capacitat de producció locals. És un dels factors més importants de la massiva immigració que s’està produint al nord d’Àfrica.

Nicholson i Bové en una acció desenvolupada durant el Fòrum.

LA UNIÓ EUROPEA I LES INSTITUCIONS INTERNACIONALS

En el referèndum de la constitució europea nosaltres vam donar suport al “no”. A Euskal Herria, el vot final va ser el 34 per cent i a la meva comarca va ser majoritari el “no”. El “no” a Euskal Herria va ser principalment un “no” rural, perquè la Política Agrària Comú (PAC) ha estat desastrosa per al món rural, i perquè des de fa molt la nostra organització lluita contra l’actual política agrària i demana un altre tipus de polítiques. El vot en el referèndum va ser un vot conscient en contra de les polítiques agràries neoliberals i competitives que destrueixen la nostra cultura i la capacitat de seguir produint. Per a nosaltres la lluita contra la Organització Mundial de Comerç (OMC) també és important. Vam començar aquesta lluita ja abans del seu naixement oficial. Érem de les poques organitzacions que a l’any 1994 ens posicionàvem en contra del tractat final de la Ronda d’Uruguai. Des d’aleshores, d’una manera molt cohesionada i unànime, ens hem oposat al procés de l’OMC, motiu pel qual molts de nosaltres vam estar als carrers de Seattle. Nosaltres hem fet un seguiment de l’actuació de l’OMC i avui dia, 10 anys després del seu naixement, es pot dir amb claredat que és l’instrument principal per a la crisi actual del món rural.

Ens vam tornar a mobilitzar a la cimera de Cancun i hem demostrat que l’OMC mata camperols. Així va morir el company camperol Li. L’OMC ha generat tanta destrucció que fins i tot les institucions d’anàlisi econòmica indiquen que les polítiques de l’OMC han generat una enorme crisi en el món rural i que la fam és una conseqüència de la liberalització. Estem parlant que per primera vegada en la història els qui pateixen fam són principalment agricultors i agricultores, que la immigració és rural, que a la Unió Europea, on suposadament tenim el gran model d’èxit de l’agricultura, cada minut una família camperola desapareix. Són dades molt clares de la crisi provocada per l’OMC. A més, aquest és un model intensiu en usos d’agroquímics que està generant una enorme erosió, que també és un factor del canvi climàtic amb dramàtiques conseqüències. Estem en un procés de transformació del món rural en un lloc amb pocs habitants.

No obstant, mirant els últims cinc anys, és molt obvi que estem fent canviar les coses. No hem guanyat enormes batalles, però és clar que s’està conscienciant a un major nombre de persones, que estem desenvolupant més respostes alternatives, i crec que una de les més esperançadores és la del dret a la sobirania alimentària. Jo veig, des d’aquesta distància, moltes perspectives, però no podem amagar que la realitat avui és tremendament crua, i que patim un procés de privatització de tots els drets. Per tant, avui dia hem de lluitar no des d’una concepció sectorial de l’agricultura o de l’alimentació únicament, sinó des d’una visió molt més global, entenent que la lluita contra el model neoliberal exigeix una transformació de la societat. A curt termini tenim una batalla molt dura principalment contra l’OMC i el Banc Mundial, que són els instruments de desenvolupament de les polítiques neoliberals. I per a un món millor? Hem de crear aliances, aglutinar moviments i interessos diferents i poder abordar els temes tant globals com locals.

Vía Campesina és una xarxa mundial de camperols i camperoles, sense terra, treballadors rurals i agricultors. Som 180 organitzacions de tots el continents, entre ells el MST de Brasil, Confederation Paysanne de França i grans moviments camperols a l’Índia i Indonèsia. La xarxa la formen, aproximadament, 200 milions de persones.

Sàhara: un repte per als moviments socials mediterranis

Carlus Jové

Un dels moments més tensos del Fòrum Social Mediterrani (FSMed) fou quan un grup de marroquins seguidors del rei i dictador Mohamed VI va començar a increpar els nombrosos saharauís que amb els seves pancartes i crits reclamaven la independència del seu poble. Aquest fet, que segurament no està al marge de les recents tensions creades entre delegacions espanyoles i catalanes que s’han volgut desplaçar al territori per buscar solucions al conflicte, va marcar el final dels debats i l’inici de la manifestació de dissabte a la tarda.

Un grup d’uns 25 homes amb banderes marroquines i pancartes amb la imatge de Mohamed VI va llançar consignes com “Viu o mort, Sàhara és del Marroc” o “Polissario assassí”. Els saharauís, que no van contestar les agressions verbals i van continuar el recorregut de la manifestació sense incidents, no es cansaven de cridar “Mohamed, capullo, el Sáhara no es tuyo”.

La important violència verbal dels contramanifestants marroquins i el fet que en tot moment estaven essent enregistrats per un periodista del règim va fer sospitar l’organització del FSMed que es tractava d’una acció que tenia el consulat o del mateix govern marroquí.

La important participació de la delegació saharauí al FSMed va evidenciar la passió d’aquest poble per defensar els seus drets, i les seves intervencions al llarg dels tres dies de debats van configurar alguns dels moments més emotius i coloristes. Els crits de guerra de les dones saharauis, que personalment em recordaven als dels natius americans que resistien els colons europeus, van omplir les grans sales de la Fira de Barcelona d’esperança i esperit de lluita.

Sense dubte, la independència del poble saharaui ha de ser un dels reptes pels moviments socials mediterranis, i en properes edicions s’hauria de plantejar la necessitat de reforçar aquesta lluita com a part del procés de democratització del nord d’Àfrica.

Opinions

Carlus Jové

KATERINA TRIANTAFILLOU, FÒRUM SOCIAL DE GRÈCIA

-Què t’ha semblat el FSMed?

Em sembla que era una idea molt bona i necessària, que ens ajudarà a trencar la idea de que el Mediterrani és tan sols Europa. Cal veure que el nord d’Àfrica i l’Orient Mitjà també formen part d’aquesta àrea.

Hem de denunciar que hi ha hagut molts problemes amb els visats. Per exemple, un activista iraquià va ser arrestat a la frontera i en lloc seu ha vingut la seva dona a parlar.

-A quins debats has estat?

-He estat a un debat molt interessant sobre la mercantilització dels serveis públics a l’àrea mediterrània. Us convidem a venir al Fòrum Social Europeu, a Atenes al mes d’abril.

MANEL ROS, BARCELONA

-Què t’ha semblat el FSMed?

-Cal dir que és positiu que hi hagi un Fòrum Social Mediterrani, i és molt positiu que hi hagi espais com els Fòrums Socials per a què la gent es trobi, i per a què activistes de diferents llocs, temàtiques o preocupacions, però amb el desig comú de canviar el món, es trobin en un lloc, discuteixin, comparteixin experiències i debaten sobre temes que són polèmics dins el moviment.

-Penses que hi ha hagut una bona participació?

-Hi ha qui diu que no hi ha gaire gent, però a mi em sembla que els Fòrums Socials d’aquestes característiques, que no són tan grans com els europeus o mundials, no crec que puguin tenir gaire més gent de la que tenim aquí.

Ara bé, sí que hi trobo un problema. Els Fòrums més regionals o locals, com podria ser aquest, es nodreixen principalment de la gent del lloc on es fa, i en aquest sentit hi ha hagut un problema de mobilització de la població local i catalana. Però tot i això no penso que el FSMed hagi estat un fracàs.

RICHARD NEUVILLE, FRANÇA

-Que t’ha semblat el FSMed?

-Em sembla molt important desenvolupar intercanvis entre el nord i el sud del mediterrani perquè tenim una història comú però arrel de l’Europa de Schegen, l’Europa liberal s’han tancat les fronteres, i els Fòrums Socials tenen la funció de reobrir aquestes fronteres i desenvolupar intercanvis entre els habitants del Mediterrani.

La solidaritat de classe continua sent un bon remei al capitalisme

Les experiències de les lluites sindicals fetes sense delegació fan evident que és possible no ser aixafats

Demanda de solidaritat dels membres de CGT a Gralisa i propostes de mobilitzacions

Secció Sindical de la CGT a Gralisa (Cabrera de Mar)

En els números 61 i 64 del "Catalunya" us informàvem de la situació constant d'assetjament contra la CGT que s'està donant a l'empresa Gralisa (Grasas Alimenticias SA) de Cabrera de Mar. Doncs bé, desprès que el jutjat número 2 de Mataró dictés sentència favorable al company assetjat Roberto Montalbán, el mateix dia que l'empresa s'assabenta de la reincorporació d'aquest treballador, es prepara un acomiadament disciplinari surrealista, ple de mentides i al·legant motius poc vàlids. Actualment, Roberto està passant per una profunda depressió, a l'espera que se celebri el judici per acomiadament improcedent. Com podeu deduir, l'empresa ha fet cas omís a les indicacions del jutge.

Però això no s'acaba aquí, doncs el company Pedro, un treballador que porta a l'empresa més de 20 anys, desprès d'ocupar el lloc de Marc (vegeu "Catalunya" 61) en la Secció Sindical com a secretari d'Informació, és víctima d'un tracte menyspreador per part de Jordi Artigas, l'assetjador de tots els nostres companys, que el pressiona perquè signi documents, i l'amenaça si no ho fa, li prohibeix que s'assessori sobre el que volen obligar-lo a signar, i d'aquesta manera segueix amb el sistema d'assetjament ja conegut per tots cap als companys de la Secció Sindical.

Durant anys, aquests companys no havien sofert cap forma de tracte diferent a la resta de treballadors fins que no van ocupar càrrecs de representació sindical. Des d'aleshores, els nostres companys han sofert una persecució sistemàtica, ja que els n'han anul·lat tots els drets fonamentals. Mentrestant, l'empresa aprofita per pressionar els treballadors que han donat suport als nostres companys i afavoreix els treballadors afins a l'empresa.

De tot aquest tema se n'ha informat el Grup Vila, soci majoritari de l'empresa, que ha donat com a resposta un suport incondicional i incomprensible a l'Artigas. En algunes de les empreses on aquest grup hi té participació hi ha hagut accidents de summa gravetat tant per als seus treballadors com per al medi ambient (per a més informació i, com a exemple, busqueu en un cercador d'Internet el mot "Grefacsa", una de les empreses associades al Grup Vila).

Vaga al bus i al metro de Barcelona el 3 de juny

Seccions Sindicals de CGT a Autobusos i Metro de Barcelona

AL BUS PEL CONVENI

El 3 de juny, la CGT va convocar una aturada de quatre hores a Autobusos de Barcelona i va celebrar una assemblea a la Sala d'Actes Xaverianes. Al voltant d'un 65% de la plantilla d'Autobusos de Barcelona va seguir l'aturada. Una aturada que va tenir en contra la direcció de l'empresa i els delegats de quatre sindicats, però que va comptar amb el suport de molts dels treballadors i treballadores i de la CGT.

La vaga es va realitzar per pressionar la direcció de l'empresa pel que fa a la negociació del Conveni, que ja porta més de quatre mesos sense avançar i amb l'amenaça de canviar el sistema de descansos dels caps de setmana.

Després de quatre mesos de negociació de Conveni Col·lectiu, la direcció de l'empresa d'autobusos TMB està amenaçant de privatitzar l'empresa "per ser competitius" i proposa, entre altres mesures, sancionar les baixes per malaltia.

Per aquest motiu, i davant de l'estancament en la negociació, on l'empresa exigeix, una vegada i una altra, la pèrdua de l'actual sistema de descansos de què gaudeixen els conductors d'autobusos, que es caracteritza per descansar 13 caps de setmana a l'any, i davant de la passivitat de la majoria del Comitè d'Empresa de Transports de Barcelona, els propis treballadors es van autoconvocar, a través de la recollida de més de 1.000 signatures, per a una aturada i una assemblea el 3 de juny, amb l'únic suport de la CGT.

Uns tres-cents treballadors d'autobusos de TMB van acudir a l'Assemblea de Treballadors, on es van marcar com a prioritats per a aquest Conveni la reducció de jornada, els dos dies festius setmanals i la millora del sistema de descansos actual. També es va exigir que els sindicalistes "professionals" que no van donar suport a l'aturada vagin a treballar els caps de setmana que els allibera l'empresa ja que no els afecten els descansos que negocien.

Acabat l'acte, els treballadors presents van tallar la Via Laietana i van anar en manifestació fins a la plaça d'Urquinaona.

AL METRO PER SEGURETAT

El mateix 3 de juny, la CGT va organitzar una jornada de vaga al Metro de Barcelona, on és el sindicat majoritari, per contrarestar les mesures organitzatives que ha aplicat l'empresa de forma unilateral, vaga que va ser seguida per un 30% de la plantilla, tot i les irregularitats i entrebancs comesos per l'empresa, dificultant l'exercici del dret de vaga a diversos treballadors i treballadores. La vaga es va notar d'una manera més notable en la Línia 2 del metro on ja està implantat el nou model organitzatiu.

Amb aquesta vaga i segons els anarcosindicalistes, s'"ha volgut obrir el debat sobre les deficiències que tenen els canvis que s'estan produint en relació a les noves condicions de treball i seguretat per a empleats, que també afecten els usuaris del metro de Barcelona". Aquestes condicions ja s'estan materialitzant en l'existència d'estacions buides (sense la presència de treballadors); una alta inseguretat per als que transiten per les línies de metro i hi treballen; una gran dificultat a complir els protocols d'actuació en cas d'evacuació o emergència, precisament per la falta de personal a les estacions; una escassa i insuficient formació del nou personal sobretot pel que
fa a conductors i una prepotència absoluta de la direcció d'aquesta empresa.

Amb la vaga i segons les seves declaracions, la CGT ha alertat la ciutadania, administracions i responsables públics que aquest "nou i modern metro" naix amb molts riscs d'incalculables conseqüències. La CGT ha volgut mostrar a l'empresa la seva oposició a l'abandonament de la seguretat, tant en relació al passatge com als seus treballadors; l'incompliment de les obligacions econòmiques respecte a diversos sectors de l'empresa; i la utilització fraudulenta de la contractació.

OPINIÓ ■ La CGT davant la privatització de Correus

Sindicat Federal de Correus i Telègrafs de la CGT

El govern del PSOE pretén tenir llest en tres mesos un calendari de privatitzacions d'empreses públiques, entre les quals podria trobar-se Correus.

El passat 2 d'abril, es publicava en el BOE un paquet de mesures per a, entre altres coses, "millorar el funcionament dels serveis postals i de transports" i, dins d'aquest, el que han denominat "l'estratègia de participació de l'Estat en el sector públic empresarial" que, en un termini de tres mesos, haurà de presentar el ministeri d'Economia i Hisenda a la Comissió Delegada del Govern per a Assumptes Econòmics.

Segons se cita textualment en aquest BOE, "l'objectiu és avaluar la participació de l'Estat en cada una de les empreses integrades a la cartera de SEPI i Patrimoni, definir una estratègia de futur i proposar, si és el cas, les mesures de privatització que s'estimen oportunes amb un calendari d'actuació" (Correus és una de les empreses públiques incloses dins del Patrimoni).

Tot això dins de la bogeria propiciada pel neoliberalisme europeu i avalada per governs (tant els de dretes com els que es diuen d'esquerres) i sindicats majoritaris, així com fomentant, a través de les seves directives i la seva constitució (ratificada únicament per 1/3 de l'electorat de l'Estat espanyol), la lògica irracional de la competitivitat, l'increment de la productivitat dels treballadors i les treballadores i el benefici empresarial.

Precisament, amb aquest argument, la Subdirecció General de Regulació dels Serveis Postals ha encarregat a l'empresa Deloitte una memòria del sector postal en què hi figuren quines són les línies de Correus i de la resta d'operadors privats per al seu posicionament en el mercat i l'augment de la productivitat i els beneficis empresarials. En aquesta memòria, i pel que fa a Correus, cal destacar la mala qualitat del servei, a anys llum de la de la resta de la Unió Europea; a pesar d'això, sense cap pudor, assenyala l'alt cost en despeses de personal (encara que la plantilla s'hagi reduït en més de 1.700 treballadores i treballadors des de 1995) i la baixa productivitat (conseqüència sobretot de la falta d'ingressos en matèries com el màrqueting, la publicitat directa, els enviaments internacionals o la missatgeria). A això i a allò que s'ha exposat en els dos primers paràgrafs s'hi uniria la participació privada en els Correus d'Alemanya, Holanda (majoritària) i Irlanda i la previsible venda d'accions a Bèlgica i Itàlia.

Des de la CGT, s'ha fet públic un document en què es destaca la incertesa que aquest procés ha creat i es demanen garanties suficients que Correus continuarà sent un servei públic de titularitat pública ja que, segons els llibertaris, "fins ara, cada pas que dóna no fa més que crear més inseguretat entre el col·lectiu".

Posem com a exemple de la política de destrucció de serveis propis la Xarxa de Telecomunicacions de Correus.

Està previst que es licitin per als pròxims cinc anys els serveis de telefonia i Internet de Correus i Chronoexprés pel mòdic preu de 109,4 milions d'euros (uns 18.000 milions de les antigues pessetes).

Des de CGT, s'ha volgut deixar ben clar que les privatitzacions no responen a exigències europees (que permeten però no obliguen), apostem fermament pel manteniment dels serveis públics i denunciem que el seu desmantellament respon únicament a l'acceptació d'alguns de la lògica empresarial.

Entrevista amb la Secció Sindical de la CGT a Aigües del Ter-Llobregat

‘Es pot plantar cara al despotisme empresarial’

Josep Garganté

-Quant de temps fa que existeix la Secció Sindical de CGT a ATLL i com és la relació de forces amb els altres sindicats?

-Ens varem constituir fa una mica més de tres anys i gairebé un any més tard d’haver-se celebrat les eleccions sindicals a l’empresa. No tenim representació al Comitè d’Empresa, perquè l’empresa va impedir que la CGT pogués presentar una candidatura, la qual cosa va afavorir els sindicats CCOO i UGT.

La relació que tenim amb aquests sindicats és nefasta, ja que es deuen a l’empresa i li segueixen el joc amb secretisme i enganyant la gent per interessos personals, tot el contrari que nosaltres, que ens basem en l’honestedat, la transparència i la lluita pels interessos de totes i de tots.

-Com és la dinàmica que seguiu a nivell organitzatiu (assemblees, butlletins sindicals, etc.)?

-La nostra dinàmica és la difusió màxima de tota la informació, tant la que afecta totes les persones que treballen a l’empresa com la de la CGT. Ens organitzem en el nostre Sindicat, Químiques de Barcelona, i decidim conjuntament totes les qüestions.

Editem un butlletí com a Secció Sindical, “La Kanonada”, estructurat en diverses seccions: tema central de actualitat a l’empresa, legislació-jurisprudència, opinió, humor i agenda, on, lògicament, tot el món pot expressar la seva opinió, sense censures ni lligaments.

-Explica'ns què ha significat la campanya d’assetjament contra els afiliats de CGT i com hi heu respost?

-L’empresa, amb la desídia del Comitè, dedica molt d’esforç i diners a reprimir, perseguir i acorralar els membres de la Secció Sindical i les seves simpatitzants encara que per a això hagi de vulnerar drets constitucionals.

Entre moltes altres coses, ha permès la difusió d’anònims en què se’ns calumnia i se’ns insulta, ens ha prohibit l’accés a centres de treball per repartir informació i l’última és un comunicat de Recursos Humans prohibint penjar qualsevol cartell, adhesius, pòsters, deixar cartes, propaganda, fulles informatives, etc. en les zones de descans i en qualsevol altre lloc que no sigui el tauler d’anuncis del Comitè d’Empresa i que no estiguin degudament autoritzats per la direcció.

Hem intentat el diàleg, tant amb l’empresa com amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge, del qual depèn, i no hem obtingut resposta.

Per això, el 29 d’abril, quan s’anava a celebrar en la seu de l’empresa un Consell d'Administració ens vàrem manifestar amb el lema "Prou Repressió a ATLL" i vam repartir una nota a cada membre del Consell explicant-los l’ambient laboral i el tarannà de l’empresa.

En aquests moments, tenim presentades davant Inspecció de Treball diverses denúncies, entre les quals en cal destacar dues: una per persecució i assetjament a una companya de la Secció Sindical i una altra per atemptar contra el dret de llibertat sindical.

-Quins són les principals demandes dels treballadors i treballadores d’ATLL i com enfoqueu el futur de la Secció?

-La majoria dels treballadors i treballadores volem una defensa real dels seus interessos i dignitat, ja que el Comitè, més que passiu, està en connivència amb l’empresa i quan no ignora una situació conflictiva simplement la rebaixa.

Amb la signatura de l’últim Conveni Col·lectiu s’han incrementat les diferències entre el personal que està a torns i el personal d’oficines, agreujant-se encara més, depenent del centre de treball al com s’està adscrit.

La Secció Sindical de la CGT està demostrant que es pot plantar cara a el despotisme empresarial.

Una de les membres de la Secció, que va guanyar una demanda contra l’empresa per temes de conciliació familiar, n’ha guanyat una altra sense entrar al jutjat per temes de funcions i categoria.

Gràcies a una denúncia d’una altra dels membres de la Secció, l’empresa s’ha vist obligada a realitzar l’avaluació psicosocial.

La concentració davant la seu de l’empresa durant la celebració del Consell d’Administració ha acabat de convèncer a la gent que la CGT no són uns “apalancats” com els altres... Esperem que es noti a les eleccions!!!

-Com és la situació del sector?

-El sector de l’aigua mou molts diners, és un negoci rendible i el seu control està repartit entre l’administració amb la xarxa en alta, i la gran empresa privada, com el grup AGBAR, amb la xarxa domiciliària.

En l’última dècada, els sindicats majoritaris al sector han pactat en els convenis col·lectius provincials pèrdua de drets laborals: doble escala salarial, supressió de l’antiguitat, redefinició de grups i categories professionals augmentant-se l’especialització pel mateix salari,...

La mobilització aconsegueix la readmissió del delegat de CGT acomiadat a Linpac Automotive de Valls

CGT Camp Tarragona

El passat dijous 2 de juny, l’empresa Linpac Automotive de Valls va readmetre el treballador Vicente Calatayud en l’acte de conciliació previ al judici que s’havia de fer per la denúncia dels anarcosindicalistes davant l’acomiadament del treballador.

La CGT va organitzar una campanya d’enviament de faxs i correus electrònics de protesta des de tot l’Estat i una primera concentració d’una vintena de delegats i membres de CGT de tot el Camp de Tarragona a

les portes de l’empresa el dimecres 1 de juny. La concentració va acabar amb una reunió amb la direcció de l’empresa en què l’empresa va tornar a escoltar les raons de CGT per a la readmissió.

Vicente havia estat acomiadat en saber que es presentava en una llista a les eleccions sindicals de l’empresa per CGT. Prèviament, Vicente havia estat confirmat com a delegat sindical de CGT per un laude del Departament de Treball, ja que l’empresa també n’havia posat en dubte la representativitat.

Després de la readmissió, Vicente va decidir deixar l’empresa un cop refeta la legalitat a Linpac ja que una altra empresa li havia fet una millor oferta de treball.

En aquests moments, CGT té dos dels cinc delegats sindicals a Linpac Automotive de Valls.

Preacord a Cristalera de l’Arboç

Finalment, els sindicats i l’empresa van arribar el 20 de maig a un preacord en la negociació del Conveni Col·lectiu de Cristalera Española de l’Arboç del Penedès, després que finalment l’empresa accedís a apujar els salaris segons l'IPC real i a pagar un complement per treballar els dissabtes. D’aquesta manera, els treballadors deixaven de realitzar la vaga discontinua en forma d’aturades de dos hores que realitzaven des del 26 d’abril per protestar pel bloqueig de les negociacions del Conveni.

PLAÇA PÚBLICA

Sobre cartes magnes

Joan Layret

El recent sotrac de la Constitució Europea ha estat un bon antídot pels qui pensen que les coses solament es fan d’una sola manera: la d’ells o la dels seus amos. El que fins fa poc s’anomenava “pensament únic”, sembla que s’ha estès també a la part majoritària de la social-democràcia o al que queda d’ella. La cerimònia de la confusió, o jo o el caos han estat els millors arguments dels partidaris francesos del sí, que finalment ha estat un sonor “non”. Les interpretacions han estat moltes i variades, i la fàcil “boutade” de dir que els extrems es toquen ha volgut servir d’antídot per l’hemorràgia de les esquerres, que ha produït una vertadera esquerda entre els partidaris del neoliberalisme, i els que defensen els drets socials, i el pes de les classes populars: el bàndol vencedor del referèndum.

La lectura dels partidaris de la Constitució redactada per Giscard d’Estain és de moment força confusa, algunes veus han apuntat que potser el problema ha estat precisament el fet de la consulta: s’havia de lligar el consens en seu parlamentària, sense necessitat que la població hagués de dir ase o bèstia! El segon “nee” dels holandesos ja ha adquirit proporcions dantesques i ha donat una puntada de mort a la magna pretensió de l’Europa dels mercats. La lliçó també es pot aplicar a la inversa a la miop pulcritud dels constitucionalistes espanyols i catalans. El debat del referèndum ha estat un autèntic diàleg de besucs i un cobrir l’expedient europeu de ZP, sense cap mena de debat en profunditat. Els padrins europeus estan ja acabats políticament, com també el projecte d’Europa que defensen.

Seguint amb les cartes magnes, tenim un altre exemple d’aquesta manera de fer exquisida i sempre en comissions (per què serà el nom ?) en l’actual elaboració del nou Estatut d’Autonomia de Catalunya. Una tensió política que està provocant un cansament generalitzat entre la població sobirana. Un avorriment directament lligat amb el propi procediment emprat: el secretisme, el politiqueig rastrer i sense cap mena de perspectiva, i amb el fet que es transmet el què finament serà una decisió de despatx, potser la de cert ministeri de Madrid, la que finalment posarà els punts sobre la “i”. La presidència de la Generalitat de Catalunya es reservava la convocatòria als ciutadans/es per ratificar el text si els de la capital no transigien. El problema però s’està circumscrivint cada cop més en com sortir-se’n cadascuna de les forces polítiques, i quina rendibilitat en podran treure.

Sempre quedarà el bus de l’Estatut, i les denses consultes a les organitzacions socials addictes al règim i a l’establishment.

L'ALTRA REALITAT

Sobre la Llei concursal (1)

Timanfaya

Fa uns dies vaig ser testimoni d'una conversa entre companys amb responsabilitats en el nostre sindicat, estaven polemitzant i atribuint a la Llei concursal tots els mals haguts i per haver, vaig tenir la impressió que realment no sabien de què estaven parlant, per aquesta raó vaig considerar oportú dedicar aquesta columna a intentar presentar d'una manera concisa què és això de la Llei concursal, sabent que és una matèria complexa.

Per començar seria oportú recordar que quan parlem d'aquesta Llei ens estem referint primordialment a la normativa legal que regula fallides i suspensions de pagaments. També és oportú recordar com al juliol de 2002 el govern del PP va enviar a les Corts un projecte de llei que, amb un total de 231 articles, suposava la modificació de 37 lleis més, entre altres, donada la seva importància, els Codis de Comerç de 1829 (regnava aleshores Ferran VII) i 1885, la Llei d'Enjudiciament Civil de 1881 i la Llei de Suspensió de pagaments de 1922, seria convenient recordar que aquesta última va ser elaborada per evitar la fallida del Banc de Barcelona. Totes elles van estar operatives fins a l'1 de setembre de 2004, data en què va entrar en vigor l'esmentada Llei concursal, alhora que amb la seva aparició es van veure modificats també el Codi Civil, el de Comerç, la Llei de la Seguretat Social i la General Tributària.

El més significatiu que planteja aquesta normativa per a nosaltres com a assalariats, és que una part de matèries que fins a ara tenien el seu tractament en l'àmbit laboral deixaran de ser tractades pels jutges socials, i, conseqüentment, passaran a ser competència dels jutges mercantils, creant-se per a això 62 nous jutjats mercantils que tindran competència exclusiva i excloent per a conèixer sobre els procediments concursals, amb el suport d'una administració concursal constituïda per professionals qualificats i concentrant els quatre procediments anteriors sobre fallida, suspensió, quitació i espera.

És a dir, que el jutge mercantil coneixerà sobre matèries que en principi eren competència de l'ordre social, per tant, podrà acordar el tancament de totes o part de les oficines o establiments empresarials, extingir, suspendre o modificar col·lectivament els contractes de treball, encara que mitjançant un procediment similar als Expedients de Regulació d'Ocupació i on, després d'un període de consultes i la intervenció de l'autoritat laboral, la decisió recaurà en aquest jutge concursal, encara que contra les decisions d'aquest jutge mercantil, quan tractin sobre suspensió, extinció o modificació de contractes, es podrà recórrer davant els Tribunals Superiors de Justícia.

En lluita a ACC Spain per la continuïtat de l'empresa

Secció Sindical CGT ACC Spain

El 16 de juny, els treballadors i les treballadores del Vallès Occidental d'ACC Spain, antiga Unidad Hermética, van realitzar una vaga de cinc hores per torn de treball, a més de manifestar-se a Barcelona, on van arribar col·lectivament en tren des de Sabadell, per anar en manifestació des de l'Arc de Triomf fins al Parlament de Catalunya, on van ser rebuts per una representació de parlamentaris del tripartit als quals es va informar de la situació existent i se'ls va demanar suport.

Els treballadors i les treballadores van expressar als parlamentaris la seva preocupació per la greu situació de la fabrica, per les ajudes que ha rebut l'empresa i els mal gestionades que han estat, encara que els mateixos membres del Parlament van reconèixer que no sabien de quines quantitats s'estava parlant ja que van ser ajudes que va donar l'anterior govern.
Als parlamentaris se'ls va exigir que els diners públics que se'ls dóna a les empreses han d'anar acompanyats d'un pla de viabilitat a llarg termini, i de condicionar-ho a la seva permanència en el territori on se'ls va donar les ajudes, no com ara que no existeix cap condició i es dóna el cas real que diners públics que se li va donar a l'empresa per a Investigació i Desenvolupament (I+D) una vegada feta la investigació aquí es trasllada la producció a Xina, això està passant amb un compressor de 12 Volts, investigat aquí però produït a Xina. Els parlamentaris es van comprometre a investigar on han anat a parar les anteriors ajudes perquè a dia d'avui hagin 40 milions d'euros de deute, i a intentar agilitar els terminis de totes les gestions.

PETITA HISTÒRIA

Actualment, l'empresa s'anomena ACC Spain, fins fa poc Cubigel SA, han estat Electrolux i eren l'emblemàtica Unidad Hermética del Vallès, tot un despropòsit de canvis societaris, moviments multinacionals i estratègies fiscals, en definitiva diversos canvis de mà amb l'objectiu d'obtenir més beneficis per a la multinacional.

Des que Electrolux va comprar l'empresa, l'any 1988, s'han perdut més 600 llocs de treball, els treballadors i les treballadores han patit constants retallades socials i econòmiques amb el propòsit de donar futur a l'empresa. S'ha tancat la planta de producció de Sabadell, traslladant-la a Cervera (Lleida) junt amb les produccions i maquinàries, contractant personal d'aquella zona amb uns salaris i condicions socials molt inferiors i rebent ajudes molt importants per part de la Generalitat (tant econòmiques com de l'Incasol).

Aquesta situació ha comportat una reducció aproximada d'uns 300 llocs de treball per mitjà de prejubilacions, la qual cosa hauria de suposar un estalvi de diners significatius per a l'empresa, ho han comptabilitzat com a pèrdues, els costos dels ERO i inversions a Cervera consten en els comptes anuals com a deutes amb el mateix grup en els últims tres anys.

A pesar de tot allò que s'ha exposat, la Direcció argumenta que no s'aconsegueixen els objectius de viabilitat de l'empresa, sol·licitant als treballadors i les treballadores un esforç més: retallada de drets socials, despenjada del Conveni en vigor, augment de la flexibilitat, productivitat,... i sense un pla de viabilitat que garanteixi treball per a més enllà del 2006.

El Comitè d'Empresa format per CGT, CCOO i UGT, ha planificat una sèrie de mobilitzacions que es va iniciar amb la convocatòria la vaga de cinc hores per torn i la manifestació del 16 de juny.

Desconvocades les vagues a Adif (Renfe) després d'arribar a un acord

SFF-CGT

Després de llargues negociacions i debats, la CGT va arribar el 7 de juny a un acord amb la direcció d'Adif (Administrador d'Infraestructures Ferroviàries) que posa fi a una conflictivitat que durava més d'onze mesos, pel tancament intolerable de les successives direccions de Renfe i Adif, per buscar una sortida negociada a les reivindicacions del col·lectiu de circulació.

L'acord estableix els compromisos per garantir unes condicions laborals dignes per al personal responsable de la seguretat en la circulació dels trens, en implantar en els gràfics de servei descansos per treballar davant de pantalles de visualització de dades, i la realització d'un estudi de la saturació de les càrregues de treball dels controladors de circulació que determini la plantilla i jornada necessària amb la finalitat que ocupin la seva delicada labor en les millors condicions possibles. Així mateix, la direcció d'Adif s'ha compromès a negociar la repercussió laboral derivada de la implantació de les noves tecnologies de cara a evitar el tancament indiscriminat de les estacions amb la finalitat de mantenir l'ocupació, la seguretat i la qualitat del servei als ciutadans. Respecte a la repercussió laboral de la Llei del Sector Ferroviari sobre les homologacions, acreditacions, sancions econòmiques administratives, etc., la direcció d'Adif s'ha compromès a constituir una taula de negociació específica abans de finals de juny. Finalment, Adif també s'ha compromès a presentar el seu projecte finalitzat de classificació de categories abans del 30 juny pròxim, que establirà funcions, competències, responsabilitats, sistemes retributius, formes d'accés i ascens a les categories professionals ferroviàries a Adif i complements de lloc (entre ells el de responsabilitat en la circulació), etc.

CGT ha valorat molt positivament aquest acord i confia que l'empresa sigui responsable i ho desenvolupi amb sinceritat, doncs sinó asseguren que es veuran "obligats a recuperar la mobilització amb totes les seves conseqüències".

La plantilla d'Urbaser, a Vilassar de Mar, a la vaga pels seus drets

L'assemblea de treballadors i treballadores de l'empresa Urbaser, concessionària de la neteja i recollida de brossa de Vilassar de Mar (Maresme), ha decidit anar a la vaga indefinida per exigir a l'empresa el desblocatge de la negociació del Conveni Col·lectiu per al 2005 i la retirada de la proposta d'acomiadament presentada per l'empresa, que al·lega que pateix un dèficit econòmic perquè la partida aprovada per l'Ajuntament és insuficient per cobrir el cost del servei.

El conflicte fa mesos que s'arrossega, ja que els treballadors i les treballadores van fer arribar la seva proposta per al nou Conveni en el mes de febrer, i fins ara l'empresa s'ha negat a negociar-la. Els contactes mantinguts entre els representants dels treballadors i els responsables de l'Ajuntament tampoc no han servit de res.

En el moment de tancar aquest número del "Catalunya", estava previst que s'anés a la vaga el dimarts 21 a les zero hores.

CGT, contra el preacord entre Comitè i direcció a Valeo Climatització

Els treballadors i les treballadores de Valeo a Martorelles van ratificar majoritàriament el passat dia 20 de maig el preacord entre el comitè i la direcció de la companyia per reduir la plantilla amb baixes incentivades i prejubilacions.

L'acord preveu baixes incentivades de 45 dies per any treballat i prejubilacions a partir dels 58 anys, sense fixar un nombre mínim de treballadors que s'hi haurien d'acollir. La companyia va presentar un ERO que afectava 130 treballadors el 18 de febrer per ajustar la plantilla a la càrrega de treball de la fàbrica, però el 31 d'abril es va comprometre a «paralitzar» l'expedient per iniciar negociacions amb els sindicats.

La Confederaciòm General del Trebal està en contra del preacord perquè considera que no hi ha causes econòmiques que justifiquin la reducció de personal, però es veu obligada a acatar la decisió dels treballadors i les treballadores.

L'empresa promociona l'esquirolatge i nega de dret de vaga

SAS d'Abrera atia el conflicte

Col·lectiu Catalunya i Carlos Navarro

El 2 de juny, i després que no va ser possible l'acord en la mediació que es va dur a terme en la Conselleria de Treball, es va realitzar la tercera jornada de vaga a l'empresa SAS d'Abrera (abans Siemens-VDO), convocada per CGT i CCOO i ratificada pel 70% de la plantilla, vaga que va afectar novament la cadena de muntatge de Seat, on es van deixar de produir uns 800 cotxes.

La vaga a SAS d'Abrera en el torn del matí va ser d'aturada total en la línia 2 de producció de taulers de control per al model Seat León, i en la línia 1 van entrar a treballar dos treballadors en un autobús escortat pels antiavalots de la Policia Nacional i de la Guardia Civil. També van entrar a treballar els encarregats i caps de l'empresa, fortament escortats, en total 10 persones, gent que no està acostumada a treballar ni a estar en la cadena de muntatge, amb la qual cosa la producció que van realitzar va ser mínima.

A la tarda, la línia 2 de producció continuava paralitzada. Per tant, no es van fabricar taulers de control del model León. La línia 1 a la tarda va funcionar al 70%, amb personal d'ETT que havien introduït a la fàbrica amb un autobús escortat pels antiavalots, treballadores i treballadors a qui havien enganyat dient-los que la vaga havia estat desconvocada; en les línies de producció hi van posar a treballar personal d'oficines, caps de l'empresa, etc., el personal que durant la resta de l'any no està en producció. Es va denunciar a Inspecció de Treball que els caps del torn de nit s'havien quedat a l'empresa empalmant amb el torn del matí, una pràctica que està prohibida per la lle. També es va vulnerar el dret de vaga ja que els membres del Comitè de Vaga van ser desallotjats per la força de les instal·lacions de l'empresa quan estaven realitzant un recorregut pel seu interior, alhora es van substituir treballadors en vaga per personal que no realitza aquestes funcions. CGT està estudiant presentar una demanda penal contra l'empresa per aquestes pràctiques.

Aquesta és la tercera convocatòria de vaga convocada pel Comitè d'Empresa de SAS (vegeu "Catalunya" 65). Després de la vaga del 19 de maig, la direcció ni tan sols s'havia dignat a reprendre el diàleg amb els representants sindicals, intentant pactes d'esquena als treballadors i treballadores i obviant el Comitè de Vaga.

Coses que passen a Gearbox del Prat quan es vol fer fora 230 persones

José M. García Alcázar,
secretari d'Organització de CGT a Gearbox del Prat

En la reunió de dimarts passat 14 de juny, l'empresa Gearbox del Prat de Llobregat va continuar amb el seu "pla de viabilitat" basat exclusivament en un ERO de 230 acomiadaments i un Pla Social de recol·locació a Seat, amb categories bàsiques, sous entre 400 i 600 euros menys (segons categoria actual), pèrdua de l'antiguitat i indemnitzacions de 20 dies per any i 12 mensualitats.

La primera protesta espontània, organitzada per la plantilla, va consistir en una cassolada durant el temps de l'entrepà del torn de matí del divendres 17. En el torn de tarda, les línies de muntatge van començar l'aturada a les 16h, coincidint amb la primera pausa, i es va estendre a la pràctica totalitat de la fàbrica fins a les 22h. Tot sembla indicar que el detonant va ser el rumor que UGT i CCOO ja havien acordat les indemnitzacions i condicions de les recol·locacions a Seat.

A l'inici de l'aturada de la tarda, els delegats de CCOO, presents a la fàbrica, es van veure obligats a realitzar una assemblea que no va aconseguir tranquil·litzar la plantilla. Un centenar de treballadors i treballadores fins i tot va traslladar la protesta fora de les portes de la fàbrica durant uns minuts i va impedir la sortida de vehicles.

A mitja tarda, els delegats de CGT intentaven acordar amb UGT i CCOO una nova assemblea per presentar la proposta conjunta, alhora que intentaven arrancar un compromís de referèndum després de la negociació, però les negatives de CCOO ho van impedir.

Es va formar una gran rotllana al voltant del secretari general de la UGT, majoritàriament d'afiliats, exigint informació i referèndum, i protestant per les condicions econòmiques que es van pactar per als rellevistes. La gran majoria d'ells es queixaven d'haver estat acomiadats diverses vegades per a tornar a ser contractats amb un 15% i un 30% menys de salari, com a conseqüència dels acords i convenis signats per UGT i CCOO. Els líders d'ambdós sindicats van acordar amb CGT reunir-se urgentment a la fàbrica de Zona Franca amb els seus homòlegs de Seat, per tal de preparar mobilitzacions a tot el grup. El torn de nit va prendre el relleu en la protesta, i a l'espera de la tornada d'UGT i CCOO, la CGT va informar la plantilla de les aturades anteriors, va retre comptes de les seves pròpies actuacions i de l'autorització de les seves assemblees per modificar amb les màximes millores i garanties de manteniment de totes les condicions (econòmiques i laborals) la proposta de l'empresa, i programar mobilitzacions.

Els secretaris generals d'UGT i CCOO van tornar durant l'assemblea, i van assegurar que la negociació portada fins al moment no s'havia tancat, i que unitàriament volien defensar les millors condicions per als afectats. També van informar que la direcció de Seat els havia comunicat que a partir d'ara començaria una nova negociació.

Continuen les protestes de treballadors i treballadores de Parcs i Jardins

L'Ajuntament de Barcelona continua entestat a privatitzar la gestió del verd

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins

Més de 500 treballadors i treballadores de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona es van manifestar, el passat 17 de juny a les 10 h, després de l'aprovació en l'Assemblea General de Treballadors i Treballadores, del Calendari de Mobilitzacions (vagues per als dies 30 de juny i 15 de juliol), des de la Rambla Santa Mònica fins a la porta de l'Ajuntament de Barcelona. Una vegada concentrats en la plaça de Sant Jaume, les i els jardiners de la ciutat van realitzar un concert ensordidor bastonejat bidons de metall, tocant xiulets, tambors i diferents estris de soroll, que va ser escoltat a l'interior de l'Ajuntament on es realitzava el Ple Municipal.

Les treballadores i treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona s'oposen al canvi del sistema de gestió d'Organisme Autònom a Entitat Pública Empresarial que l'Ajuntament de Barcelona té previst aprovar en el Ple Municipal del mes de juliol. L'Ajuntament, excusant-se que la Llei 57/2003 de modernització del Govern Local, aprovada pel govern del Partit Popular, els «obliga» donada l'activitat comercial que realitzemn (la qual és clarament deficitària i maquillada, no comptabilitzant els costos reals del personal i dels recursos propis empleats pel Institut) a convertir-se en EPE (Entitat Pública Empresarial), amaguen les seves pretensions de tenir les mans lliures per externalitzar més serveis.

D'altra banda, el divendres 3 de juny, els delegats i delegades del Comitè d'Empresa de Parcs i Jardins havien fet acte de presència en l'acte propagandístic d'inauguració de la temporada de platges, al qual van assistir l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, i la presidenta de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, Imma Mayol, manifestant de forma lúdica a través de fulls informatius, pancartes, a través dels càntics i els crits ("L'esquerra 'pija' també privatitza", "Imma, Clos privatiza tu sillón" i "No, no, a la privatització") que estan en contra de la privatització del verd públic.

A PEU DE CARRER

Euro fiasco

Josep Manel Busqueta,
economista i pastisser

Hi ha moltes lectures del que ha suposat i pot suposar en el futur immediat el no francès i holandès a la Constitució Europea seguit per l'anul·lació del referèndum a la Gran Bretanya i a bona part dels països on s'havia de realitzar aquest. A mi em sembla que la constatació més evident i directa d'aquests fets és que s'ha posat sobre la taula la gran divergència que existeix entre l'elit política i la població a la qual diuen representar aquestes elits. Resulta flagrant constatar com l'adhesió al projecte europeu, que es pretenia legitimar amb el tractat constitucional, és recolzat de manera incondicional per les elits polítiques i econòmiques de tot el continent mentre que genera nombrosos dubtes entre la població de base. De moment, les úniques adhesions positives s'havien fet a nivell parlamentari i l'únic cas de vot favorable en referèndum és el cas espanyol on cal recordar que un 68% de la població es va abstenir.

El poder despòtic que governa Europa mai no s'esperava aquests resultats, l'evidència ha estat el total desconcert que representa l'absència d'un pla B, davant la negativa francesa i holandesa. Hi ha hagut algunes reaccions que resulten paradigmàtiques, serveixen per constatar quina concepció tenen els nostres governants de la democràcia. Així, per exemple, Giscard d'Estaign, pare de la constitució, ha arribat a exigir que es repetís el referèndum a França, o sigui, s'ha vingut a dir: podeu votar però només val el sí. Ha resultat lamentable veure com des d'aquestes instàncies de poder s'intenta desacreditar el vot del no dient que és el vot dispers de la por, del racisme, de l'egoisme, del càstig a les polítiques internes. Penso que no podem obviar que, certament, a nivell europeu, l'extrema dreta, que representa una amenaça creixent, no està d'acord amb el projecte europeu, ara bé també és evident, i això és el que els costa d'acceptar al tecnòcrates europeus, que un ampli espectre de la ciutadania ha evidenciat que no està disposada a acceptar una concepció d'Europa netament neoliberal i que aposta per un altre model social i econòmic que possibiliti poder viure dignament. És el No a l'Europa de les privatitzacions, del desmantellament de l'estat del benestar, de les deslocalitzacions, de la democràcia captiva, de les pasteres i l'explotació ecològica.

Per més que s'intenti amagar, l'emperador està despullat. Penso que en aquest moments, tenint en compte a més que la crisi a nivell del poder europeu promet aguditzar-se després del fracàs de la darrera cimera a Brussel·les, s'obre una oportunitat immillorable per tal que els diferents moviment socials avancem en el debat sobre quin model d'Europa volem, si és que en volem algun.

CCOO i UGT desmobilitzen en la lluita pel Conveni a Pirelli

Seccions Sindicals de CGT a Pirelli Cables i Pirelli Telecom

Davant la situació d'estancament de les negociacions del Conveni, els treballadors i les treballadores de les dues fàbriques de Pirelli, Pirelli Cables i Sistemes SA i Pirelli Telecom Cables i Sistemes Espanya SL, amb una plantilla total de 700 persones i ubicades a Vilanova i la Geltrú, van ser convocats a una vaga indefinida d'una hora per torn els dilluns, dimecres i divendres a partir de l'1 de juny, si no hi havia acord en la mediació realitzada el 31 de maig al Departament de Treball.

Després d'haver rebutjat la plantilla en un primer referèndum realitzat el 19 d'abril el preacord que van aconseguir l'empresa amb els sindicats CCOO i UGT, en assemblea i a proposta de CGT, la plantilla va decidir que la Comissió Negociadora del Conveni formada per quatre membres de cadascun dels sindicats presents, CGT, CCOO i UGT iniciés mobilitzacions ja que l'empresa s'estava negant a negociar el Conveni i l'havia bloquejat.

La plataforma de negociació contenia els següents punts: compensació econòmica pel tancament de l'economat; increment Salarial del IPC + 0'75; i recuperació del plus d'antiguitat per als contractes que s'han firmat a partir de 1994; eliminació de la doble escala salarial als contractes de relleu; i reducció de 4 hores anuals de la jornada laboral.

La CGT també va anunciar mobilitzacions si l'empresa persistia en el xantatge de no renovar 16 contractats eventuals, quan passarien a fixos a mitjans de juny, també consideràvem intolerable l'amenaça d'establir inferiors condicions econòmiques a Pirelli Telecom.

Després de la reunió de mediació, una part de la comissió negociadora, en concret CCOO i UGT, van decidir desconvocar la vaga mentre que des de CGT, entenent que no s'havia produït cap avanç, es va mantenir. Després de la mediació al Departament de Treball, CCOO i UGT van arribar a un preacord amb l'empresa, que se saltava les reivindicacions establertes per la Comissió Negociadora i acordades pels treballadors i les treballadores en assemblea.

El 2 de juny, es van realitzar assemblees a les fàbriques i el 3 de juny es va convocar un segon referèndum. Finalment, en el referèndum la postura majoritària va ser a favor del preacord, postura defensada per CCOO i UGT, amb 420 vots a favor, mentre que 120 van votar en contra, seguint la postura de CGT. Els roig-i-negres van fer una valoració positiva de la mobilització de les treballadores i treballadors de Pirelli alhora que va reprovar l'actitud desmobilitzadora de CCOO i UGT.

Manifest contra la precarietat a la Generalitat

Assemblea Interdepartamental Contra la Precarietat a la Generalitat de Catalunya, amb el suport de CGT i Intersindical-CSC. Foto: **Mireia Bordonada**

Segons estadístiques de la pròpia Generalitat, a l'administració autonòmica hi ha 5.669 interines i interins i 2.047 treballadores i treballadors laborals temporals entre el personal tècnic i administratiu, el que suposa una precarietat del 32,3% i 25,9% respectivament, això sense comptabilitzar els nombrosos contractats per obra i servei en els contractes per feines externalitzades.

El 16 de febrer d'enguany se signava l'Acord per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana entre el govern català, les organitzacions empresarials i CCOO i UGT, que proposa entre altres mesures "L'estabilitat en l'ocupació i el foment de la contractació indefinida per a llocs de treball estructurals" i "En el cas de successió de contractes, la subrogació de plantilles pot generar un millor aprofitament de la formació professional"

NO ALS ACOMIADAMENTS

Tant a Madrid com aquí, els governants parlen i parlen de reduir la temporalitat de l'ocupació, però el que veiem és l'augment de la contractació externalitzada i l'acomiadament de treballadors/es temporals, interins/es o contractats/des. El mes passat eren acomiadats/des auxiliars interins/es, alguns amb una antiguitat de 20 anys. El desembre eren acomiadats/des els/les gravadors/es de dades d'Economia i Finances per l'oposició del Departament a subrogar els/les treballadors/es. Ara redueixen personal contractat per Formació Ocupacional per privatització de part del servei. Els propers que aniran al carrer seran subalterns/nes interins/nes.

Aquests acomiadaments es fan amb total indefensió dels afectats per manca del preavís obligat en qualsevol altre treball i repercuteixen negativament en la qualitat del servei, en perdre's una experiència professional d'anys de servei. L'opacitat en l'assignació de les places (ocultació dels codis de plaça) fa els acomiadaments arbitraris i la disparitat de criteris dels departaments en la recol·locació i la manca d'una borsa única de treball transparent augmenta la discrecionalitat. S'està portant una política d'acomiadaments diferits amb contractacions per pocs mesos per eliminar les escletxes legals de reclamació de drets.

Aquesta és la manera de "reduir la precarietat"? Acomiadar sense resoldre els problemes de els/les treballadors/es? I es diuen d'esquerres! Els partits del tripartit estan aplicant la llei com un corró, enaltint el sistema d'oposicions vigent que infravalora l'experiència d'anys de servei i fomentant la gestió privada externa, que freqüentment és un prestamisme laboral encobert, sense buscar cap solució a la precarietat, que recordem, es tracta de persones i no només d'un percentatge!

NO A LES EXTERNALITZACIONS I PRIVATITZACIONS

La precarietat ens afecta a tots, fixos i temporals, és part de la degradació dels serveis públics i de la desmembració del col·lectiu dels treballadors que s'està produint amb l'externalització i la privatització. Exigim del govern tripartit aturar l'actual dinàmica de comunicació-imposició i obrir una veritable negociació amb tots els sindicats de les condicions de treball dels seus empleats.

Però haurem de ser els/les mateixos/es treballadors/res qui donem una empenta per obligar a fer el que deien en els programes electorals i es passi de les paraules als fets. El nou govern porta ja quasi dos anys i encara no ha endreçat ni les seves pròpies plantilles. Les mobilitzacions del trimestre passat dels/de les interins/es i substituts/es d'Ensenyament i Sanitat ens mostren el camí: cal una mobilització conjunta dels/de les treballadores fixos/es i no fixos/es per aconseguir una solució positiva al problema de la precarietat i alhora aturar l'externalització i la privatització.

Exigim de tots els sindicats que diuen lluitar contra la precarietat que demostrin en els fets que defensen les precàries i precaris i posin els seus medis per endegar una campanya unitària contra la precarietat amb un pla de mobilització que permeti aglutinar els diferents sectors de la Generalitat en una lluita única contra l'empresari únic que tenim. Avancem tot seguit la nostra plataforma reivindicativa a anar aconseguint progressivament amb la lluita:

-prou externalitzacions
-cap acomiadament de personal interí ni subcontractat, readmissió de les acomiadades i acomiadats
-borsa de treball única, transparent i vinculant
-pacte d'estabilitat pel personal interí
-clàusula de subrogació de treballadors en les subcontrates mentre no es faci un contracte directe amb la Generalitat
-pel mateix treball, mateix sou: reconeixement de triennis a tot el personal i aplicació del VI Conveni de la Generalitat al personal subcontractat
-solució a la precarietat: accés diferenciat del torn lliure pels interins i interines que porten anys a l'administració; contracte indefinit pels laborals temporals; i contracte laboral directe amb la generalitat pel personal actualment subcontractat.

Barcelona 27 d'abril de 2005

Webs de contacte: www.nofijos.com, www.sac-icsc.org, www.cgt.es/cgtcatalunya i www.apecifo.tk/

CONSTRUÏM ALTERNATIVES? (3)

La Renda Bàsica, instrument de lluita pels moviments socials

Trini Busqueta,
membre de Baladre

L'any 1995, José Iglésias Fernández publicava un article titulat 'Del reparto del trabajo al reparto de la renta' a la revista "Mientras Tanto". L'objectiu de l'autor era fomentar entre els moviments socials de base el replantejament d'algunes de les seves demandes polítiques així com la incorporació de la Renda Bàsica com un instrument entorn del qual articular algunes de les seves propostes alternatives al capitalisme. Així, entorn de les Primeres Jornades sobre Renda Bàsica celebrades a Barcelona en 1998 s'hi va aplegar un ampli espectre de l'esquerra dels Països Catalans i també de l'Estat espanyol. El sector de l'esquerra oficiosa -partits polítics i sindicats- va interpretar la Renda Bàsica com una fórmula per construir un nou model d'Estat del Benestar, acceptant d'aquesta manera la continuïtat d'un model polític proteccionista que no qüestiona el sistema que el fa necessari, el capitalisme. Pels moviments socials, en canvi, l'interès per una proposta com la Renda Bàsica no acabava en la seva implementació dins l'actual sistema de protecció social, sinó que guanyava força pel que fa al qüestionament del sistema de valors i de producció capitalistes que porta implícit i en la possibilitat d'alliberar d'aquests gent compromesa de forma clara en la transformació social.

A meitats de l'any 2001, des dels moviments socials es va presentar l'anomenat "model fort de Renda Bàsica", per tal de diferenciar el propòsit anticapitalista de la proposta de la resta de models dèbils presentats a l'Estat espanyol per part dels partits i sindicats. I aquest any 2005, en un taller sobre Renda Bàsica plantejat en el marc del Fòrum Social de la Mediterrània, ja s'ha presentat la "Renda Bàsica dels iguals" (RBis), nom que donarem a partir d'ara a la Renda Bàsica anticapitalista.

En termes de mobilització ciutadana, la lluita per la implementació de la Renda Bàsica dels iguals té la particularitat de poder articular un projecte polític comú i de respondre als interessos materials i socials de diferents col·lectius i organitzacions, de totes aquelles persones que volem gaudir de més autonomia en les nostres vides i lluitem per una societat alternativa (o més d'una). És precisament el caràcter transversal de la Renda Bàsica dels iguals el que li dóna un gran potencial en la lluita contra el capitalisme. I remarquem que, a banda de totes les potencialitats i avantatges que té la RBis, és molt important no oblidar-nos en cap moment que nosaltres també volem i necessitem la RBis, també serem beneficiàries de la RBis.

Tema del mes

L'espectre del no recorre 'Europa'

La CGT de Catalunya, tal com molts altres col·lectius socials, es va manifestar públicament pel no a la Constitució Europea quan es va donar el referèndum a l'Estat espanyol.

Text: **Ramón Fernández Durán,** Ecologistes en Acció; foto: **Gabi**

L'Emperador s'està quedant despullat. La UE, un projecte de les elits econòmiques-financeres (i en menor mesura polítiques) "europees", que havia progressat fins ara principalment en el pla econòmic-monetari, es veu sotmès a un creixent rebuig ciutadà. La seva evolució neoliberal i tecnoburocràtica, així com les incerteses que generen una Ampliació a l'Est i una "globalització" que amenacen el model social "europeu", estan fent disparar totes les alarmes. El 1848 el fantasma que amenaçava els poders d'aleshores, establerts a l'Estat-nació en consolidació, era (es deia) el del comunisme. Avui en dia, aquests intenten transcréixer-se a escala "europea" per operar en el nou capitalisme global. I la nova "amenaça" era, fins ara, una creixent indiferència i euroescepticisme ciutadà, que s'està transformant ràpidament en un rebuig obert al disseny del nou model contemplat a la Constitució Europea, necessari per operar en el mundo post-11-S. Una vestimenta mínimament "democràtica" amb què es volia recobrir el nou esdevenir del "projecte europeu", i que amb prou feines amagava l'aprofundiment de la seva deriva neoliberal i la necessitat de construir una (complexa) "Europa" superpotència, cada dia més àmplia i funcionant a diferents velocitats, desenvolupant la dimensió política-militar de la UE; això és, securitària a l'interior i intervencionista a l'exterior, per defensar millor els interessos del capital europeu (continental) a escala domèstica i mundial, i apuntalar l'euro com a divisa de reserva internacional.

Aquest rebuig ciutadà s'ha expressat clarament quan se li ha donat una mínima veu, veient-se reforçat i amplificat a la seva vegada pels referèndums francès i holandès, que han obert una esquerda d'enormes proporcions entre la classe política i la societat civil. El procés que s'havia muntat per intentar legitimar el nou salt del "projecte europeu", està derivant en una cocció a foc lent destructiva, que conforme avança precipita encara més "Europa" en el buit. No se sap com frenar aquest deteriorament en espiral. Per un altre costat, aturar la ratificació i recórrer a plans B significa construir "Europa" d'una forma ja clarament autoritària, probablement a partir d'un "nucli dur" reduït, que significarà un encara més gran rebuig social i incrementarà les tensions interestatals. A l'Emperador li queda poc per quedar-se definitivament despullat. Però no s'ha anat quedant despullat per casualitat. Durant anys, sobretot des de Maastricht, s'han anat incrementant les activitats de denúncia i resistència emancipadores contra aquest "projecte", encara que també les reaccionàries. Però avui en dia múltiples veus alliberadores que propugnen la reforma en profunditat, la refundació o la deconstrucció d'"Europa" estan a poc a poc convergint, no sense tensions, a escala continental, per treure-li les darreres fulles de parra que encara cobreixen les "vergonyes" a l'únic "projecte europeu" realment existent: el de l'Europa fortalesa del capital i neoimperialista, cada dia més insostenible ecològicament, i amb ciutadanes i ciutadans de "primera"(1) i de "segona" (els i les no comunitàries)(2).

Aquesta dinàmica de rebuig a la Constitució Europea a escala comunitària tindrà una enorme transcendència aquí, a l'Estat espanyol, ja que s'està dinamitant el mite (i el tabú) d'"Europa", que fins ara tenallava la nostra activitat crítica i impedia tenir una més gran repercussió social. Un bon indicador d'això van ser els resultats del referèndum de febrer. Des del govern es va poder vendre (mediàticament) com a "victòria" (un 77% de sí), el que no era res més que un fracàs sense pal·liatius, com a conseqüència del 42% d'abstenció, però a pesar de tot es va erosionar ja aleshores la imatge fins a aquella data en gran mesura positiva (però perdent brill des dels vuitanta) d'"Europa". Aquesta fe "europeista" espanyola s'hauria de buscar en la Història i en la prosperitat econòmica que per a molts va portar la integració comunitària (encara que amb una precarització en ascens per a molts altres i una exclusió social creixent), així com també en el manà de fons provinents fins ara de Brussel·les, i que tenen data de caducitat en el futur. El no francès i el no holandès han estat un veritable toc d'alerta, que ha fet trontollar totes les consciències i ha demostrat que el poder se sustenta sobre el no-res. Contribuïm a aprofundir aquí en un debat necessari sobre el futur del "projecto europeu", amb la finalitat d'incrementar-hi les resistències, i poder confluir amb processos similars que s'estan donant a escala comunitària i en menor mesura mundial, pel paper cada dia més impactant i agressiu de la UE en les Perifèries Sud i Est. Posem-nos-hi i mans a la feina.

Madrid, 3 de juny de 2005
Traducció de Josep Llunas

(1) Classe A i B, també, això és, de la UE a 15 i de l'ampliada, amb menys drets.
(2) I dins d'ells els anomenats "legals" i "il·legals"; sobre aquests darrers, sense cap tipus de drets, és a dir, de "tercera", recau tot el pes repressiu de l'"Estado de dret", valgui la redundància.

> REBUIG A LA UE

I ara què?

Pepe Berlanga

Quan el 29 de maig passat quasi el 55% dels votants francesos van rebutjar la Constitució Europea es va donar el tret de sortida a una de les crisis més grans en què s'ha trobat la Unió Europea. De res no servia que al febrer a l'Estat espanyol el 76,7% hagués votat a favor, encara que només hi participés el 42,3% de la ciutadania. Per acabar-ho d'arreglar, l'1 de juny a Holanda una nova ensulsida, el 62% també rebutjava el projecte constitucional.

Immediatament "ses senyories" van sentir que la terra tremolava davall dels seus peus. El projecte que tantes energies els havia exigit floria amb fruites amargues. Per rematar-ho, el primer ministre anglès Tony Blair retirava de la seva agenda la possibilitat de convocar un referèndum al seu país, el més calent era a l'aigüera i un altre fracàs podria fer que el vaixell s'afonés inexorablement.

En aquests moments els pares de la gran pàtria europea barrinen sobre si té raó de ser continuar altres processos que ja estaven previstos o, com ha succeït a la majoria de països, que siguin només els parlaments qui ratifiqui la construcció europea liberal, que privatitza els serveis públics, que afavoreix la precarietat,… en definitiva, acabar amb el model europeu d'estat del benestar.

Certament fàcil no ho tenen, la Constitució fixa en el seu article IV-447 sobre Ratificació i entrada en vigor (emulant els Germans Marx) que cada "part contractant" la ratificaria segons les seves pròpies normes constitucionals i ja hem comentat com setze dels vint-i-cinc països que formen actualment la Unió l'han confirmat utilitzant la via parlamentària.

Veus de tota mena clamen per reconduir la situació, mentre els "líders" dels països europeus s'enfronten pels pressupostos. Anglesos que volen mantenir el "xec britànic" que des de 1984 els permet rebre de les arques comunitàries 5.000 milions d'euros, per un altre costat França que pretén mantenir les ajudes a la política agrària comunitària, potser perquè n'és la gran beneficiada, Zapatero que evidentment no vol perdre els fons que ha anat rebent,… En fi, profundes preocupacions pel bé comú.

Si a algú encara li quedaven dubtes sobre el model de construcció europea, les imatges dels manaires són més que eloqüents.

Tornant novament la vista cap al tema que ens ha portat fins a aquí, poques sortides s'albiren, sobretot perquè aquestes no apunten cap a una reconsideració que els seus plantejaments estan equivocats, que el procediment elegit per redactar la constitució no ha estat participatiu, que els seus continguts no enganxen amb els interessos ciutadans, per tot això, amb total seguretat, perllongaran el termini de ratificació per intentar en el futur tornar a celebrar els referèndums en millors condicions ja que les actuals no eren les més oportunes.

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgt.es/cgtcatalunya www.cgt.es www.rojoynegro.info

> EL MOVIMENT

Jornades de lluites obreres a l'Ateneu de Barberà

CGT Sabadell

L'Alternativa d'Esquerres per Badia, l'Ateneu de Barberà, l'Assemblea de Joves de Barberà, CGT i el Casal de Cuba de Barberà van participar en les recentment celebrades Jornades sobre Lluites Obreres a l'Ateneu de Barberà. El dijous es va realitzar una xerrada sobre la lluita dels escombriaires de Sabadell, amb la participació del president del Comitè d'Empresa. El dissabte li va tocar el torn a la xerrada sobre l'ocupació i l'autogestió de la fàbrica Zanon a Argentina, amb la participació d'un treballador de l' empresa. El mateix dissabte es van cloure les jornades amb el concert d'un cantautor uruguaià, els diners que s'hi van recollir es van donar als treballadors argentins.

En ambdues xerrades es van destacar dos factors principals per tal que una lluita obrera tingui èxit. La importància de les assemblees de treballadors com a única eina de decisió per damunt del Comitè d'Empresa o burocràcia sindical. La confluència i suport d'altres sectors en lluita: ocupes, partits d'extrema esquerra, moviments veïnals, altres treballadors locals...

En el debat final els participants van discutir sobre la realitat laboral i sindical dels joves. Les grans estructures sindicals en els centres de treball ja no funcionen per a la majora de joves en precari. Un mercat laboral amb milers d'empreses externes que donen servei a les grans i contractes curts, fan impossible organitzar gent jove en les empreses. Si a això hi sumem el descontentament general pels sindicats majoritaris, responsables de la precarització del mercat laboral, dóna com a resultat el nul interès dels joves pels sindicats. Una de les possibles solucions que es van aportar era organitzar-se en estructures locals i no en centres de treball. Des de l'Ateneu de Barberà i amb la col·laboració de CGT, es començarà a promoure una estructura sindical d'assessorament i solidaritat en la localitat.

Alguns resultats d'eleccions sindicals

Rebarsa, Remolcadors de Barcelonesa
2 delegats de CGT d'un total de 2.

FNAC de Barcelona
9 delegats de CGT d'un total de 9.

Linpac Automotive de Valls
2 delegats de CGT i 3 d'UGT.

Tarmer de Tarragona
2 delegats de CGT i 1 d'UGT.

Copisa de Tarragona
4 de CCOO, 3 de CGT i 2 d'UGT.

FINS AL 15 DE JUNY

DIVENDRES 13 DE MAIG

XERRADA-PRESENTACIÓ de la VIII Marxa-Homenatge als Maquis a l'Ateneu Popular l'Aixada de Vilanova i la Geltrú.

DISSABTE 14 DE MAIG

VIII MARXA-HOMENATGE als Maquis: a l'Ateneu Popular l'Aixada de Vilanova i la Geltrú projecció d'un audiovisual sobre la guerrilla antifranquista d'orientació llibertària. Més tard es realitzà un concert de cantautors al Centre Social Ocupat Can Marbre.

DIUMENGE 15 DE MAIG

23 IMMIGRANTS aconsegueixen escapar-se del Centre d'Internament per Estrangers de la Verneda (Barcelona). (CI)

NOVA OCUPACIÓ al barri de Sant Andreu de Barcelona, el Jardí de l'Edén. (CI)

DILLUNS 16 DE MAIG

COMENCEN a la Universitat de Barcelona les sessions del Tribunal Internacional de l'Iraq, sota el lema "La societat iraquiana davant del projecte de dominació colonial dels EUA i davant del repte de recuperació de la seva sobirania", que s'allargà fins al dia 22.

DIMARTS 17 DE MAIG

CONCENTRACIÓ a les portes dels jutjats de Barcelona mentre declaraven els solidaris amb Miniwatt acusats per un tall de trànsit pel qual se'ls demana entre 1 i 2 anys de presó. (CI)

CONCENTRACIÓ davant el consolat del Brasil a Barcelona en suport a la lluita del MST del Brasil.

DIJOUS 19 DE MAIG

DETENCIÓ D'UN JOVE a Sants acusat per una acció reivindicativa de denúncia contra una immobiliària que es va realitzar al febrer del 2004. El jove detingut hi va ser present fent fotografies i la policia justifica la seva detenció basant-se en què tenen una empenta dactilar... en una octaveta. (IU)

RODA DE PREMSA davant de l'antic CSO l'Estella de Mataró on la Federació d'Associacions de Veïns de Mataró anuncià que es presenta com a acusació particular dintre del procés contra la vulneració de drets fonamentals que s'ha tirat endavant arran del polèmic desallotjament del passat febrer. Es presentà un informe redactat per l'Observatori de Drets Econòmics i Socials de Catalunya. (CI)

QUARANTA PERSONES aturen el desnonament d'una masia d'Esplugues de Llobregat, catalogada com a patrimoni dintre del pla urbanístic Caufec. (CI)

COMENCEN LES ACTIVITATS del 3r aniversari del CSO L'Òpera de L'Hospitalet de Llobregat, fins el dia 22.

DIVENDRES 20 DE MAIG

EL JOVE DE SANTS detingut el dia anterior és alliberat. Una cinquantena de persones l'esperaven a les portes dels jutjats. (CI)

JUDICI CONTRA UN VEÍ de Mataró per haver participat en les concentracions davant la seu del PP de la ciutat el 13 de març de 2004. (CI)

ATURADA a la planta de Roca a Gavà contra el projecte de venda de la divisió de calefacció.

DISSABTE 21 DE MAIG

SE CELEBRA a la població de Tona (Osona) el 1r Fòrum Social Osonenc.

ACAMPADA reivindicativa al parc de Can Zam de Santa Coloma de Gramanet en defensa d'aquest espai. (CI)

JORNADA AL CSO La Gàbia, de Lleida, sobre el Kurdistan, projecció de documental, i xerrada amb Mertxe París, autora del llibre "Mentre l'Iraq dormia", i Aina Fernàndez, membre del CIRK (Centre d'Informació i recerca sobre el poble Kurd).

ACCIÓ DE PROTESTA davant la base militar de Sant Climent de Sescebes contra la realització d'unes maniobres de l'OTAN.

DIUMENGE 22 DE MAIG

MANIFESTACIÓ de 5000 persones a la Jonquera contra la construcció de la línia de Molt Alta Tensió que es preveu entre el Rosselló i el Gironès. (CI)

PASSEJADA REIVINDICATIVA a Gallecs (Mollet del Vallès) amb la participació d'unes 200 persones, en defensa d'aquest espai natural. (CI)

DINTRE DE LA CAMPANYA "Països Catalans Insubmisos", deu persones aparegueren a 100 metres del final de la Cursa del Corte Inglés i acompanyaren el guanyador de la cursa amb banderes en solidaritat amb els "Tres de Gràcia".

DILLUNS 23 DE MAIG

SUSPESA LA CONCENTRACIÓ a les portes dels jutjats de Terrassa en suport de Francesc ("Franki"), exigint la seva absolució. S'anuncia que s'ha iniciat el procés de tramitació de l'indult. (CI)

DIMARTS 24 DE MAIG

DESALLOTJAMENT de Can Calet, masia ocupada a les Franqueses del Vallès (Granollers) que realitzava tasques de centre social. Es convocà una concentració davant dels jutjats de Granollers la mateixa tarda. (IU)

CONCENTRACIÓ organitzada per la CGT de Tarragona davant dels antics locals del Patrimoni Sindical Acumulat davant del proper judici per l'ocupació d'un local del citat .

SUSPÈS EL JUDICI contra dos policies acusats d'haver falsejat proves per justificar dues detencions durant les manifestacions contra la passada cimera de la UE de març del 2002 a Barcelona. (IU)

CONCENTRACIÓ davant del Consolat Marroquí a Barcelona el protesta per la repressió que exerceix el govern del Marroc a la regió del Rif.

DIMECRES 25 DE MAIG

IGUAL QUE EL DIA ANTERIOR, concentració organitzada per la CGT de Tarragona davant dels antics locals del PSA de la ciutat. Es marxa en manifestació fins a la seu de la patronal tarragonina.

PRESENTACIÓ del llibre "La compleja construcción de la Europa superpotencia" amb Ramón Fernández Durán (autor del llibre), Miren Etxezarreta, Geraldo Pisarello i Carlos García. A l'Ateneu La Torna de Gràcia (Barcelona). (CI)

RODA DE PREMSA de l'Assemblea per la Regularització Sense Condicions a la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona on es valorà insuficientment el procés de regularització realitzat pel govern central. (CI)

UNA CINQUANTENA de persones es concentraren a les portes dels jutjats de Barcelona en solidaritat amb els acusats pel desallotjament de Kan Titella. (CI)

ECOLOGISTES EN ACCIÓ organitza, al Centre Cívic Can Basté de Barcelona, una xerrada sobre consum responsable, a càrrec d'Enric Tello.

VIII MARXA-MAQUIS: al CSO Na Bastardes de Manresa es celebrà una xerrada sobre "Dues experiències de guerrilla rural, el Bierzo i el Maestrat".

DIJOUS 26 DE MAIG

CONFERÈNCIA-DEBAT a la CGT de Barcelona a càrrec d'Albert Marjaneda: "Jardins públics de Barcelona: evolució històrica i actual", organitzada per la Secció Sindical de Parcs i Jardins de Barcelona de la CGT.

EL JUTJAT d'instrucció número 2 de Lleida arxiva la denúncia per presumptes tortures per part dels Mossos d'Esquadra contra un dels nois presos de Torà. (CI)

LA CGT convoca una concentració a l'estació de Sants (Barcelona) per protestar contra les condicions laborals a Renfe i Adif.

COMENCEN les Festes Alternatives de Cornellà, s'allarguen fins al 28.

DIVENDRES 27 DE MAIG

L'AJUNTAMENT de Barcelona confisca el material informatiu de la històrica parada que la CNT muntava periòdicament a les Rambles. (CI)

DISSABTE 28 DE MAIG

MANIFESTACIÓ a Vilafranca del Penedès d'unes 1.000 persones per protestar contra el procés obert contra 10 joves de la comarca per delicte electoral (haver participat en una marxa contra la Constitució Europea durant la jornada de reflexió). (CI)

DURANT UNS INCIDENTS en un concert a les barraques de les festes de la Patum de Berga és assassinat el jove Josep Maria Isanta i 9 persones més resulten ferides. (CI)

JORNADES sobre alliberament nacional i moviments socials, organitzades pel centre social La Màquia de Lleida: "La qüestió nacional, perspectives". Amb Ramón López (MDT Barcelona), Pau Juvillà (CGT Baix Camp-Priorat) i Jordi Navarro (CUP Girona).

DURANT UN ACTE de les Joventuts Socialistes a les Franqueses del Vallès, amb la consellera Tura, una quinzena de persones demostrà la seva repulsa al desallotjament de Can Calet rebent-la disfressats de 'clowns'.

DIUMENGE 29 DE MAIG

ES CLOU la 19a Trobada Ecologista i de Plataformes en Defensa del Territori celebrada a Tortosa els dies 27, 28 i 29 de maig, amb la participació d'unes 200 persones.

MANIFESTACIÓ en protesta pel desallotjament del CSO Can Calet de les Franqueses del Vallès, amb 250 persones. (CI)

DIVERSOS CENTENARS de persones es manifesten pel centre de Barcelona contra la repressió del govern marroquí vers els damnificats d'Alhoceima. (CI)

DILLUNS 30 DE MAIG

PASQUAL MARAGALL és escridassat a Berga davant la fortament criticada actuació dels Mossos en tot el cas de l'assassinat del jove Josep Maria Isanta. L'Ajuntament es persona com a acusació particular i més de mil persones es concentraren en repulsa per l'assassinat. (CI)

INICI DE LA "QUEERUPTION 8" a Barcelona: la trobada internacional 'Queer', fins al 5 de juny. Policia local i Mossos d'Esquadra impediren l'accés a la fàbrica ocupada a més de 50 persones. (IU)

ELS ADVOCATS de "Franki" anuncien que s'ha paralitzat la seva entrada a la presó en espera que es resolgui la petició d'indult. (CI)

DIMARTS 31 DE MAIG

DINTRE DE LES MOBILITZACIONS contra el decret de coexistència de transgènics, una quinzena de persones han desmuntat uns quants ordinadors del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de Barcelona baixant-los al vestíbul amb etiquetes "Perill, transgènics", mentre unes altres vint esperaven a fora.

DIMECRES 1 DE JUNY

CGT convoca una concentració davant l'empresa Linpac Automotive de Valls per protestar contra l'acomiadament d'un treballador.

DIJOUS 2 DE JUNY

JORNADES Lluites Obreres Locals i Internacionals, a l'Ateneu de Barberà del Vallès: xerrada sobre la vaga d'escombraries de Sabadell amb la participació del president del Comitè d'Empresa de Smatsa.

COMENCEN els actes amb motiu del 5è aniversari del CSO La Krispa de Cornellà, fins al dia 4.

DIVENDRES 3 DE JUNY

INICI de la tancada (fins al 5 de juny) a l'església de Sant Medir (Barcelona) en protesta per les actuacions urbanístiques que està portant endavant l'ajuntament en els barris de Sants, Hostafrancs i Labordeta. (CI)

CGT convoca vaga al Metro de Barcelona i una aturada a Autobusos de Barcelona.

DURANT LA MASSA CRÍTICA de ciclistes que se celebrava a Barcelona, un jove ciclista es agredit pel conductor d'un cotxe esportiu. (IU)

"L'ESQUERRA PIJA també privatitza": els delegats de Parcs i jardins de Barcelona protestaren durant la inauguració de la temporada de platges per part de l'alcalde Clos i la regidora Mayol, contra la privatització del servei de parcs i jardins de la ciutat.

FINALITZA el judici a Barcelona contra vuit nois de Lleida pels incidents del 12 d'octubre de 2001.

DISSABTE 4 DE JUNY

LES ENTITATS JUVENILS que organitzaren les barraques de Berga responen a la criminalització mediàtica amb una roda de premsa. (CI)

JORNADES al Centre Social La Màquia de Lleida: "Història de l'independentisme català". Amb la participació de David Bassa (periodista i escriptor) i Joan Rocamora (La Torna de Barcelona).

JORNADES A L'ATENEU de Barberà del Vallès: xerrada sobre la fàbrica ocupada argentina Zanón, amb la participació d'un treballador de la fàbrica. Després es realitzà un concert, els beneficis del qual anaren a parar a Zanón.

CERCAVILA contra el mur de la Vergonya d'Israel pel centre de Barcelona. Hi participaren unes trenta persones. (CI)

ACCIÓ DE PROTESTA contra el BBVA de plaça de Catalunya de Barcelona, per part del Col·lectiu en Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, amb pancartes i octavetes. (CI)

DIUMENGE 5 DE JUNY

PARAULES PER LA PAU al port de Tarragona: concentració contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat, convocada per la Plataforma Tarragona Patrimoni de la Pau.

IV CAMINADA antiincineradora "Per una Vall del Ges neta", amb sortida a Sant Vicenç de Torelló.

DIMARTS 7 DE JUNY

DEBATS DEL XV CONGRÉS de la CGT estatal a Barcelona, organitzats per la Federació Local de CGT de Barcelona.

S'ACONSEGUEIX aturar un desallotjament al barri de Vallcarca de Barcelona, però es produeix un desallotjament d'una casa al carrer Verdi del barri de Gràcia. (CI)

DIMECRES 8 DE JUNY

CASSOLADA a la plaça Sant Jaume de Barcelona en solidaritat amb el poble de Berga i denunciar la manipulació mediàtica. (CI)

FINALMENT, l'Ajuntament de Reus anul·la la sanció de 700 euros a la CGT per enganxar cartells.

DIJOUS 9 DE JUNY

CONFERÈNCIA de delegats i delegades de la CGT de Catalunya al Centre Cívic de la Barceloneta. De manera paral·lela a les jornades "Queeruption 8" es realitzà un cercavila reivindicatiu (on participaren unes 500 persones) per l'anomenat "Gaixample" de Barcelona, per tal de denunciar el "gueto consumista", amb diversos incidents. Nou persones foren detingudes al finalitzar la manifestació i foren posades en llibertat amb càrrecs 48 hores després. (CI)

12 PERSONES detingudes i algunes contusionades durant el desallotjament del CSO "la Hòstia" del carrer Princesa de Barcelona i les diversos incidents posteriors. (CI)

VIII MARXA-HOMENATGE als Maquis: a la Fundació d'Estudis Llibertaris i anarcosindicalistes de Barcelona es celebrà una xerrada sobre el "Directorio Revolucionario Ibérico de Liberación (DRIL)" i es presentà el llibre "Pirates de la llibertat" amb el seu autor Xavier Muntanyà.

DIVENDRES 10 DE JUNY

MANIFESTACIÓ DE PROTESTA pel desallotjament del CSO la Hòstia, amb la participació de 60 persones que es manifestaren pel centre de Barcelona. (CI)

VIII MARXA-HOMENATGE als Maquis: a l'Arxiu Històric de Reus se celebrà una xerrada: "Testimonis de la resistència: el cas de Ramon Claret" amb Salvador Palomar.

DISSABTE 11 DE JUNY

JORNADES a La Màquia de Lleida: "Què és la cultura catalana?". Amb la participació de Manel Delgado (antropòleg) i Mostafà Shaimi (La Màquia).

BICICLETADA NUDISTA a Barcelona, amb la participació d'una seixantena de persones. (CI)

BICICLETADA REIVINDICATIVA a Tortosa contra el transvasament Xerta / Sènia.

PRESENTACIÓ de declaracions amb objecció fiscal davant la seu d'Hisenda de Tarragona, organitzada per la Plataforma Tarragona Patrimoni de la Pau.

"TALLER DE PROPOSTES contra la violència immobiliària" a la Casa de la Solidaritat de Barcelona, amb la participació de persones i col·lectius de diversos barris de Barcelona. (CI)

JORNADA sobre memòria històrica a Igualada, a l'Ateneu Llibertari.

DIUMENGE 12 DE JUNY

FINALITZA el festival de suport al Puntas, veí de Sallent condemnat a pagar una multa de 15.000 euros per uns incidents amb uns Mossos. L'Ajuntament i diverses entitats han mostrat tot el seu suport al veí. (CI)

MANIFESTACIÓ fins el Consolat del Marroc a Barcelona en solidaritat amb els detinguts de Tamassint, i amb les víctimes del terratrèmol d'Alhoceima.

DILLUNS 13 DE JUNY

INICI de la I Mostra del Llibre Anarquista a Barcelona, realitzada a l'Ateneu Llibertari del Besòs i que durà fins el 19 de juny. (CI)

DESALLOTJAMENT de l'Ateneu Llibertari de Viladecans. 50 persones es manifestaren pel centre de ciutat com a protesta. (CI)

> DELS MOVIMENTS

Es constitueix a Sants el col·lectiu llibertari i independentista Negres Tempestes

Presentació del col·lectiu
Negres Tempestes
Dv.17 de juny, a les 19:30
CSA Can Vies
C/ Jocs Florals, 42

Email: negrestempestes@gmail.com

Recentment, a la vila de Sants s'ha creat el col·lectiu anarcoindependentista Negres Tempestes. Reproduïm una part del comunicat de constitució que han fet públic.

"Fa temps diverses persones, amb certa afinitat ideològica, vàrem començar a parlar al voltant de diverses qüestions. Per una banda, les mancances ideològiques de diferents col·lectius, les contradiccions en la seva lluita antiimperialista. Per altra banda, l'erroni estereotip que fa que una part important de les persones organitzades tendeixin a pensar que una bona "indepe" vol la consecució d'un estat,amb el que això implica d'autoritarisme, i que tota bona "anarka" menyspresa la cultura i la llengua des d'un fals internacionalisme. (...)

Així neix Negres Tempestes, un "col·lectiu" que en el seu àmbit de relacions intentarà trencar amb tots els esquemes preexistents. Ens organitzem de forma assembleària, de manera que el debat de les diferents idees ens porti al consens.

Des del nostre punt de vista és l'única forma des de la qual podem parlar de democràcia ja que es veuran representades les múltiples opinions que es donin. Aquesta és la nostra base ideològica, la que ens defineix. Ens considerem anticapitalistes i antiimperialistes, entenent aquests dos postulats com dos plantejaments irrenunciables i inseparables. Anticapitalistes per crear un entorn on la consciència d'opressió social i econòmica porti al coneixement de la realitat que ens amaguen i a la reflexió i al debat per canviar-la. Antiimperialistes per donar veu als pobles, i a les seves individues, en la lluita pel seu alliberament o per la seva simple existència".

Per contactar, reflexionar, debatre es poden contactar cada diumenge al CSA Can Vies, C/ Jocs Florals, núm. 42. Sants.

Mobilitzacions contra la Trobada del G8 a Escòcia

Del 6 al 8 de juliol del 2005, el G8. Els governants dels 8 països més poderosos del món celebren la seva cimera anual a l'hotel Gleneagles a Perthshire, Escòcia.

Des del 1998 les cimeres del G8 han estat un lloc de trobada per a la resistència i la lluita anticapitalista, organitzada per una aliança mundial de moviments contra la destrucció del nostre medi ambient, guerres i globalització del capitalisme que aquests països imposen a tot el planeta. Grups i xarxes al voltant del Regne Unit, Europa i altres continents estan planificant la resistència a la cimera del G8 2005.

El calendari de les accions: Abans, durant i després de la trobada del G8 s'habilitaran espais per a la convergència dels i les manifestants.

- 27 de maig - 5 de juny: Entrenament d'activistes de la terra. Un curs de permacultura per preparar els campaments abans les protestes del G8: www.dissent.org.uk.
- Primers dies de juny: "Cre8 Summit", un projecte per donar suport als canvis socials i ecològics positius a la zona al voltant de Gleneagles: www.dissent.org.uk.
- Començaments de juny: S'obre el centre de convergència. Espais per unir la gent. Espais per trobar-se i planejar estan oberts a les principals ciutats d'Escòcia: www.dissent.org.uk.
- 18 de juny: Una caravana de bicicletes va sortir des de la ciutat de Brighton, al sud d'Anglaterra, fins a Gleneagles: www.g8cyclecaravan.org.
- 2 de juliol: Marxa sota el lema "Fem de la pobresa història", a la ciutat d'Edimburg. Per a més informació podeu consultar: www.makepovertyhistory.org.
- 3 de juliol: Tour al voltant de Glasgow sota el lema "Convertim les fronteres en història": www.makebordershistory.org.
- 4 de juliol: Dia d'acció i bloquejos de la base militar de submarins nuclears de Faslane: www.faslaneg8.com.
- 4 de juliol: accions descentralitzades del grup de treball "Contra el Treball". Marxa-carnaval a través d'Edimburg visitant agències d'ocupació, cobradors de deutes i altres: www.dissent.org.uk.
- 5 de juliol: Manifestació fins al centre de detenció dels "sense papers" de Dungavel, a les proximitats de Glasgow.
- 6 de juliol: Dia global d'accions. Dia d'accions descentralitzades contra el G8 en pobles, ciutats i barris a nivell mundial: http://www.nadir.org/nadir/initiativ/agp/resistg8/index.htm
- 6-8 de juliol: Marxa als pujols d'Ochil, al sud-est de Gleneagles: www.dissent.org.uk.
- 7 de juliol: Tindrà lloc un torneig de golf-rebel al camp de golf de Gleneagles: http://www.tao.ca/wrench/dist/g8/pga.html.
- 8 de juliol: Dia d'acció global contra el caos climàtic. Anima't i uneix-te en la lluita contra les causes i solucions capitalistes a l'escalfament del planeta. Accions en solidaritat contra la destrucció dels nostres ecosistemes, pobles i éssers vius. Contra la mentalitat racista i explotadora que mata per benefici econòmic: www.dissent.org.uk/g8climateaction

A més d'aquest calendari s'estan preparant una sèrie d'accions de l'Exèrcit de Pallassos Insurgents Rebels i Clandestins (CIRCA), G8 Acció Feminista, un grup Queer anti-G8, un grup de nois autònoms i molts altres.

Per a més informació:
www.clownarmy.org
www.queeruption.org.uk/queerg8
g8feministaction.frockon.org

TINDRÀ LLOC DEL 21 AL 25 DE JULIOL A RUESTA, AL PIRINEU ARAGONÈS

Segona edició del Tinto de Verano, trobada de moviments socials

www.nodo50.org/tintodeverano

Continuant amb l'experiència de l'any passat, Tinto de Verano és una iniciativa que intenta generar un espai de trobada i intercanvi dels moviments socials i pretén ser un espai útil que permeti enfortir les xarxes de coordinació. Una iniciativa oberta a tots els moviments socials, tant en la seva realització com en la seva organització. La proposta sorgeix de CGT, Ecologistes en Acció, Baladre, la Comisión de Juventud y Movimientos Sociales de la Federación Regional de Asociaciones de Vecinos de Madrid, el periòdic "Diagonal", el MOC de Cantàbria,...

Horari
De 9 a10h. Esmorzar.
De 10 a 14h. Espais sectorials temàtics.
De 14 a 15h. Menjar.
De 17 a 21h. Espais intersectoriales/intertemàtics i tallers diversos.
De 21 a 22h. Sopar.
22.30h. Assemblea general d'organització.
23h. Activitats nocturnes.
El divendres 23, es reserva per a activitats lúdiques, esportives, etc.

Continguts
Els continguts que es van perfilant, de moment, queden definits així:

Sectorials
-Comunicació: periòdic "Diagonal". Trobada de mitjans escrits i digitals a iniciativa del periòdic "Diagonal", successor del mensual "Molotov", que presenta una proposta per a l'intercanvi de materials i recursos: fotografia, textos, corresponsalies, contactes...
-Precarietat: Baladre.
-Acció contra la precarietat: CGT.
-Barris i territoris: FRAVM. A càrrec de la Comisión de Juventud y Movimientos Sociales de la FRAVM . Se centrarà en l'intercanvi d'experiències i les aliances possibles entre associacions de veïns, associacions d'immigrants, centres socials, relacions amb les institucions, etc. També es parlarà sobre creixement urbà i cooperatives d'habitatge.
-Educació i pedagogia: per determinar.

Tallers lúdics
-Teatre i Clown (Sergio de Coruña i Virginia).
-Gènere i transgènere: Baladre.
-Sostenibilitat: Ecologistes en Acció.
-Immigració: Derechos para Tod@s .

Intersectorials
-Presentació del quinzenal "Diagonal". Objectius, equip, estructura del mitjà, periodicitat, finançament, distribució...
-Seminari sobre capitalisme financer i especulació immobiliària: FRAVM.
-Taller de grups intel·ligents: FRAVM.
-Unió Europea: Espacio Horitzontal Contra la Guerra.
-Taller de mobilització: Baladre.
-Taller sobre multinacionals: CGT.
-Estratègies de lluita: CGT.

El dissabte al matí, s'acaben les trobades sectorials quedant per a la tarda el Plenari que es desenvoluparà atenent a aquesta pregunta: Com millorar el coneixement, comunicació i acció entre els moviments socials en les nostres ciutats i barris? El Plenari continuarà el diumenge al matí, amb les valoracions de "Tinto de Verano" 2a edició.

Inscripcions
El preu del Tinto serà de 60 euros per persona els cinc dies, i de 30 eusos el cap de setmana. S'insisteix que la inscripció ha de ser prèvia. Per facilitar l'organització, cal fer la inscripció prèvia, realitzant l'ingrés dels diners en el compte 2038 0603 20 3046896101, indicant en el rebut el vostre nom i "Tinto de Verano". Posteriorment, es pot emplenar la fitxa que es troba en la pàgina web www.node50.org/tintodeverano. Més informació a sp-a.social@cgt.es i als telèfons 679 99 90 75 i 91 447 57 69.

> CONVOCATÒRIES

XXII Campaments internacionals de joves revolucionàries-is

Els propers 23-29 juliol es celebrarà a Barbaste (Esta francès) els XXII Campaments internacionals de joves revolucionàries/is. Revolta Global organitza la delegació catalana de joves per aquest campament

Els campaments internacionals de joves revolucionaris i revolucionaràries són un espai de trobada, debat i diversió de diferents activistes dels moviments socials d'Europa. Els campaments són un espai per a la discussió sobre estratègies i alternatives a la globalització capitalista, que poden interessar a tots aquelles i aquelles que volen canviar el món. També són un espai de diversió i de lleure alternatiu i desmercantilitzat, amb activitats culturals, festes, passes de pel·lícules i jocs. aneta.

Més informació a: www.revoltaglobal.net/campaments i www.revolucio.org.

La revista de la Internacional de Resistents a la Guerra

"El Fusil Roto" és la revista que publica la IRG (Internacional de Resistents a la Guerra). És una publicació que es pot descarregar en quatre idiomes a la seva pàgina web, a l'adreça wri-irg.org/pubs/br65-es.htm

IV Congrés del Congrés Mundial Amazigh (CMA)

El quart Congrés Mundial Amazigh tindrà lloc a Nador (Marroc), entre el 5 i el 7 d'agost del 2005. Serà una trobada internacional del poble bereber. Si voleu més informació, podeu mirar la pàgina web www.congres-mondial-amazigh.org

Les empreses de la guerra en un web

Podeu trobar un llistat bastant complet de les empreses que s'enriqueixen amb els exèrcits i les guerres, elaborat pel Col·lectiu Antimilitarista La Tortuga, a la pàgina web www.nodo50.org/tortuga/article.php3?id_article=1840_

SENSE FRONTERES

Darrere dels somriures del rei s'amaga l'altra cara del país

Mà de ferro amb l'oposició independentista i incapacitat de gestió de les crisis humanitàries

La repressió, a l'Estat marroquí, s'acarnissa amb el Rif i el Sàhara

Què està passant al Rif? Informacions sobre la política repressiva marroquina a la zona

Assemblea d'Associacions Amazigues de Catalunya

Des del passat 11 de maig, el govern marroquí ha estat portant a terme diverses operacions policials a la zona d'Alhoceima, al centre del Rif, la regió amaziga del nord del Marroc, fins i tot amb una ocupació militar al poble de Tamassint, imposant el toc de queda, registrant casa per casa, cosa que ha portat a la població masculina a fugir a les muntanyes.

Aquesta nova onada repressiva es produeix arran de la creixent mobilització que estaven realitzant les famílies afectades pel terratrèmol del febrer de l'any 2004, que encara no han vist complertes les promeses del govern de reconstruir-los les cases i refer les carreteres i la resta d'infraestrucutres malmeses. La plataforma que aglutina les famílies que han rebutjat les irrisòries ajudes del govern (1.000 euros i uns pocs sacs de ciment per família) ha estat organitzant mobilitzacions l'últim any, fins a arribar a la marxa popular del passat abril que va tenir una gran participació i un gran ressò mediàtic.

Davant d'això, quan se'n va convocar una altra entre Tamassint i Alhoceima pel passat 19 de maig, el govern a més de prohibir-la, va detenir el portaveu de la plataforma i dos habitants més de Tamassint. Des d'aleshores el clima ha estat molt crispat a la zona, que ha viscut un fort desplegament policial. Arribat el dia de la marxa del 19 de maig, anomenada la Marxa de la Ràbia, aquesta, un cop iniciada, amb més de 10.000 manifestants, va ser dissolta per la força per la policia i fins i tot l'exèrcit, que no van dubtar en obrir foc sobre els i les manifestants fent diversos ferits. En arribar a Zaouit l'exèrcit va bloquejar el pas i, no per la quantitat de soldats, sinó pels mitjans de repressió dels que disposaven, van aconseguir dispersar i aturar la marxa. Des d'aquell dia, el balanç fou de més de 20 detinguts, el poble de Tamassint i els seus voltants ocupats pels soldats de l'exèrcit marroquí, i bona part de la població amagada a les muntanyes.

Per tot això, els amazics i amazigues de Catalunya, s'han mobilitzat per demanar la retirada de les tropes del govern alauita del poble de Tamassint, l'alliberament de tots els seus detinguts i la investigació sobre la repressió de la marxa del dia 19 així com les detencions il·legals del dia 11. I també per exigir al govern marroquí que compleixi les promeses efectuades a les entitats i associacions de la regió, i el restabliment de la taula de negociació amb els seus representants.

Per això, el 24 de maig van organitzar una concentració davant del consulat marroquí a Barcelona, i el 29 de maig van convocar una manifestació a Barcelona, en la qual diversos centenars de persones van manifestar-se en resposta a la jornada de solidaritat internacional i contra la repressió del govern marroquí. La manifestació va començar a plaça Catalunya i va dirigir-se cap a plaça Sant Jaume, on es va llegir un manifest exigint la llibertat dels detinguts.

Per això també el dia 12, es va fer una manifestació fins al Consolat marroquí a Barcelona en resposta a la convocatòria feta per les associacions del Rif d'una jornada internacional de lluita en solidaritat amb els detinguts de Tamassint i amb les víctimes del terratrèmol d'Al Hoceima, al mateix temps que hi havia manifestacions a Al Hoceima, Nador, Casablanca, Rabat, Agadir, Tànger, Àmsterdam, Brussel·les, Madrid i altres ciutats.

La campanya continuarà per expressar el rebuig a la repressió del govern marroquí al Rif i exigir solucions a la situació d'abandonament dels afectats pel terratrèmol.

La política repressiva de Mohamed VI s'estén arreu del territori del Sàhara Occidental

Coordinadora Estatal d'Associacions d'Amistat i Solidaritat amb el Poble Saharaui (CEAS- Sàhara)

Les protestes produïdes a finals de maig i primers de juny al Sàhara Occidental ocupat pel Marroc, a ciutats com El Aaiun i Smara, així com a diverses universitats del Marroc, configurant un nou revifament de la intifada saharauí, van ser durament reprimides per la policia amb pallisses, detencions, tortures...

Amb motiu de les manifestacions que s'estan celebrant en els territoris ocupats del Sàhara Occidental per protestar contra les violacions dels drets humans i per exigir el dret a l'autodeterminació i davant la brutal repressió que, com resposta, s'està produint per part de les forces policials d'ocupació marroquines, s'han realitzat concentracions i manifestacions en tot l'Estat espanyol en solidaritat amb la lluita del poble saharauí.

La Coordinadora Estatal d'Associacions d'Amistat i Solidaritat amb el Poble Saharaui (CEAS-Sàhara), ha condemnat la repressió que exerceixen les autoritats marroquines contra la població dels territoris ocupats del Sàhara Occidental, al mateix temps que retraiem al Govern espanyol la seva passivitat davant la situació, realitzant una crida al conjunt de la societat perquè no sigui còmplice amb les humiliacions del Marroc sobre la població saharauí.

Foto: Carlus Tvé.

Un marroquí besa la bandera estatal en la contramanifestació que es va fer a Barcelona per repondre a les apiracions del Sàhara en el FSMed a Barcelona.

El que els saharauís volen és expressar-se lliurement, i el que demostren aquestes manifestacions espontànies és que, per molts murs que el Marroc construeixi en el desert per dividir-los i defensar la seva ocupació il·legal, el primer mur a caure sempre és el del silenci. Després de trenta anys d'ocupació, els joves saharauís han començat a trencar aquest mur que sempre és el primer pas perquè caiguin els altres, ens estan dient que ja n'hi ha prou d'ocupació i d'humiliacions, i en aquesta lluita els ciutadans d'aquest país no podem romandre de braços creuats.

Des de les organitzacions de solidaritat de l'Estat espanyol, s'ha expressat la solidaritat amb els detinguts i torturats, al mateix temps que recordem que aquest estat continua tenint una responsabilitat històrica amb el Sàhara Occidental, ja que el procés de descolonització no conclourà fins que els saharauís hagin decidit la seva destinació lliurement mitjançant un referèndum d'autodeterminació.

En aquest sentit, s'ha recordat que, segons diferents dictàmens de l'ONU, l'Estat espanyol continua sent legalment la potència administradora del territori i que encara que pugui portar-se bé amb el Marroc en gairebé tot, aquí no hi caben la passivitat ni les ambigüitats, no es pot ser còmplice de les seves barbaritats.

S'ha denunciat també la passivitat davant els fets de la Missió de l'ONU per a la realització d'un referèndum al territori (MINURSO).

Fa 30 anys que el Marroc va condemnar amb les seves bombes de napalm els saharauís a la guerra i a l'exili, quan no a una situació d''apartheid' com la que viuen en els territoris ocupats, i sembla ser que ara podria ser el moment de deixar de ser còmplices d'aquesta situació, i aquesta no és només una tasca que competeix al Govern espanyol, sinó al conjunt de la societat i a totes les organitzacions socials de l'Estat.

Cal aconseguir que acabi el bloqueig informatiu a que el Marroc té sotmesos els territoris ocupats, de manera que periodistes i organitzacions de Drets Humans puguin realitzar allí el seu treball sense ser perseguits.

Es pot seguir la situació al Sàhara al web http://www.arso.org/index.htm

Cal posar en pràctica un procotcol d'actuació davant la tortura

Els 'fets de Berga' han estat utilitzats pel poderet català per criminalitzar la dissidència de al comarca

BALA PERDUDA

Militarismes n'hi ha més d'un

Fernando Hernández Holgado

L'opinió pública occidental té escassa capacitat per interessar-se pels conflictes bèl·lics que es succeeixen contínuament i, menys encara, per mobilitzar-se per tal de trobar-los una solució. És per això que us volem parlar del que afecta Costa d'Ivori, país africà esguerrat per la bota militar de la 'grandeur' francesa. Les informacions aparegudes a la premsa no han aclarit gaire la natura del conflicte entre els rebels del nord del país, l'Estat francès i el president Gbabo: en aparença, un "berenar de negres" més, una vegada assimilat el darrer d'Haití. Un parell de cartes al director d'un conegut diari han apuntat tanmateix una dada no per òbvia més coneguda: que l'antiga metròpoli francesa continua ostentant el domini econòmic de l'excolònia, i que a l'actitud replicaire de l'esmentat govern, França va respondre fa un parell d'anys armant una força rebel -que controla actualment el nord del país- i generant per tant un conflicte més a l'Africa Subsahariana, per si no n'hi havia prou.

Chirac justifica l'enviament de més soldats a la zona -ja n'hi havia uns quatre mil cinc-cents, permanents estacionats des de la independència formal en 1960- per la necessitat de combatre un règim "genocida i feixista". Segons la seva versió, el govern de Gbabo va trencar la treva pactada al gener de 2003 en atacar posicions rebels al novembre de 2004 i matar -casualitats de la vida- nou soldats francesos. La reacció de París fou destruir la seva precària aviació i com a represàlia es varen produir atacs a les propietats de ciutadans francesos, uns quatre mil dels quals van haver de fugir del país. Un alt comandament militar va parlar de "desenes de dones blanques violades" quan, en realitat, només hi va haver una denúncia d'aquesta classe.

França continua dominant econòmicament la resta del seu imperi colonial i sotmetent els disconformes amb el seu exèrcit quan és necessari. Critica la gestió del poder nord-americà a l'Orient Mitjà i al Golf però oblida la seva pròpia, molt més modesta, al seu "protectorat" africà. Mentre que a l'altre costat del món els marines s'empantaneguen a l'Iraq, les forces d'elit franceses defensen els seus interessos en un país empobrit però encara ric en matèries primeres, l'anomenat "país del cacau".

Militarismes n'hi ha més d'un. L'anomenat "Imperi", tan teoritzat per intel·lectuals com ara Negri, no té només una cara: també sobreviu i es desenvolupa al cor d'Europa.

Més de 5.000 persones contra la Molt Alta Tensió

Col·lectiu Catalunya

Més de 5.000 persones provinents de la Catalunya sud i la Catalunya Nord es van manifestar el diumenge 22 de maig a la Jonquera, en contra de la línia de molt alta tensió que s'ha previst de construir des del Rosselló fins al Gironès. Entre els participants hi havia batlles dels municipis del Principat i la Catalunya Nord, associacions de veïns i moviments ecologistes com les plataformes "No a la MAT" i "Non a la THT" o Salvem l'Empordà.

Els participants es van congregar al matí a l'antiga duana de la Jonquera i van marxar cap al Portús, per després

tornar al punt de sortida, on es van fer els parlaments defensant la necessitat de preservar el medi i els pobles del Pirineu.

Ja fa mesos que els ciutadans de la Catalunya Nord i del Principat es mobilitzen en contra del projecte dels governs francès i espanyol de fer passar una línia de Molt Alta Tensió (MAT), probablement de 400.000 volts, per terres catalanes. Aquesta línia serviria per abastir, entre d'altres, el TGV, i per facilitar el negoci internacional de la venda d'electricitat.

Per a més informació: www.collectif-nonalatht.com i www.salvem-emporda.org

La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura presenta un informe que recull un total de 793 denúncies realitzades durant l'any 2004

Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura
(www.prevenciontortura.org)

La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura (CPT), que agrupa una vintena d'associacions, va presentar el mes de maig un informe que recull 793 denúncies per presumptes casos de tortura produïts a l'Estat espanyol durant el 2004. Segons aquest informe, 755 persones van denunciar l'any passat haver sofert tortures o maltractaments.

La majoria de denúncies d'aquest tipus han estat fetes a Andalusia, 237, seguida de Catalunya, 113, i el País Basc, amb 100. A Navarra se'n van registrar 95 i a Madrid, 87.

A La Rioja no hi va haver cap denúncia per aquest motiu, a Castella-la Manxa només una; tres a Cantàbria, quatre a Extremadura i altres quatre a Ceuta.

Formen part de la CPT, entre altres associacions, l'Associació Contra la Tortura, l'Associació Lliure d'Advocats, l'Associació Pro Drets Humans d'Andalusia i el Centre d'Assessoria i Estudis Socials.

Quant a l'origen de les denúncies, 231 procedeixen de moviments sindicals, 137 de moviments socials, 127 de presos i 47 d'immigrants.

Per acabar amb aquesta realitat, la CPT considera que el Protocol Facultatiu a la Convenció Contra la Tortura de l'ONU és un mecanisme imprescindible que l'Estat espanyol ha de ratificar i aplicar realment per aconseguir l'eradicació de la tortura.

El més important d'aquest Protocol és que permet visites privades a les persones detingudes, retingudes o preses, sense restriccions ni previ avís per monitoritzar-ne els drets i evitar i/o denunciar-ne els possibles abusos. Aquestes visites, segons el Protocol, les realitzarien els comitès de vigilància que, tant a nivell local, com regional, estatal i internacional, regula aquesta nova normativa de l'ONU.

Per acabar amb la tortura a través de l'aplicació pràctica del Protocol de l'ONU contra la tortura i els maltractaments o tractes inhumans i/o degradants van decidir constituir-se com a coordinadora les associacions que fins ara es presentaven com a CPT, que a més volen ser part integrant del procés d'aplicació d'aquest Protocol i també sol·liciten que es tingui en compte la societat civil en tot aquest procés.

Finalment demanen, amb independència de la ratificació i l'aplicació del Protocol, que s'apliquin les mesures preventives oportunes que condueixin al final de les tortures.

Més de 15.000 persones contra el transvasament Xúquer-Vinalopó

Contra-Infos

El passat 29 de maig, la plataforma Xúquer Viu convocava a la localitat valenciana de Sueca una manifestació per protestar per l'aprovació del pla que contempla el transvasament del Xúquer al Vinalopó. Prop de 15.000 persones prenien els carrers de Sueca amb l'exigència que aquesta nova megainfraestructura irracional es pari immediatament, i d'aquesta manera l'amenaça que suposa per a la vida dels pobles de la ribera del Xúquer.

El 21 d'abril es votava en el parlament espanyol el projecte de llei que modifica el Pla Hidrològic Nacional (PHN).

Aquesta modificació manté la pràctica totalitat de les obres previstes en el primer PHN, incloent-hi el transvasament Xúquer-Vinalopó. Malgrat la derogació del transvasament de l'Ebre, el fet de mantenir el transvasament del Xúquer i la resta d'actuacions confirma que el govern del PSOE i els seus suports parlamentaris s'encaminen cap a una política hídrica similar a la del PP, injusta, insostenible i afavoridora de l'especulació i dels negocis de l'aigua.

L'Ajuntament de Reus anul·la la sanció que havia imposat a la CGT i es compromet a posar cartelleres

CGT, Federació Comarcal Baix Camp - Priorat

Finalment, l'Ajuntament de Reus ha deixat sense efecte la sanció de 700 euros que havia imposat a la CGT per enganxar cartells fora dels quasi inexistents espais autoritzats per ferho, sanció que va provocar una campanya de protesta organitzada per la Federació Comarcal del Baix Camp-Priorat de la CGT.

Els anarcosindicalistes s'han felicitat per la decisió i pel fet que "la raó s'hagi imposat a l'esperit repressiu", alhora que públicament han donat "les gràcies a totes les persones, col·lectius i sindicats de la CGT que ens han donat el seu suport, entenem que hi ha hagut una conseqüència positiva, com és el fet que diversos col·lectius i associacions de la ciutat ens hàgim trobat per tal de reactivar la campanya per demanar espais públics per a informació de les entitats de Reus, i esperem ara que l'Ajuntament compleixi els compromisos adquirits sobre el tema".

Els anomenats 'fets de Berga' vistos des de Berga

Text i foto: **Pep i tu (Berga)**

A Berga, per Patum, els diversos col·lectius muntem la zona de "barraques", la majoria d'entitats s'autogestionen gràcies a la feina d'aquests dies. A més, el divendres de patum —des de ja fa molts anys i també a la via pública— muntem un concert.

ELS FETS DE DIVENDRES 27

Cap a les 24h, un company de Manresa va ser agredit de manera gratuïta per uns joves als voltants de la zona de les barraques, ens ho va explicar i va decidir marxar. Els agressors també van marxar, però minuts després van tornar amb més colla i s'anaven passejant per la zona del concert. Algunes persones de les barraques van estar atents als moviments d'aquesta colla i van comprovar que estranyament no hi havia Mossos pels voltants com habitualment (dimecres i dijous n'era ple, com cada any). Al cap d'uns minuts d'estar voltant, alguns dels nois van fer visibles navalles i cinturons. Aleshores la seva actitud era clarament amenaçadora i seguien voltant per la zona. Aleshores (abans de dos quarts d'una), algunes persones van trucar als Mossos d'Esquadra, ja que l'exhibició d'armes blanques i el nombre creixen de possibles agressors era preocupant. Cap a la una menys deu aproximadament van començar les agressions, primer al voltant d'una barraca i immediatament després darrere de l'escenari i davant d'una altra barraca. Van ferir d'arma blanca diverses persones, uns nois de Sabadell i dos companys del Berguedà. Un d'ells el Pep Isanta. Se li va tirar a sobre molta gent i el van apunyalar. Amb l'ajuda d'un amic es va poder escapar cap a un carrer de la vora. De seguida es va haver d'estirar i va perdre el coneixement. A prop d'allà, ferien amb quatre punyalades un altre company que va tenir més sort. Va ser aleshores quan van arribar els Mossos d'Esquadra: més de mitja hora després de la primera agressió i ben bé vint minuts després que els agressors exhibissin les navalles i que se'ls donés avís. De fet, els Mossos no van parar, però les sirenes van fer que els assassins marxessin. Passaven pocs minuts de la una de la matinada.

La gent encara corria desconcertada i les informacions eren confuses. Vam saber que havien ferit el company de l'Espunyola i els col·lectius van tancar les barraques. Poc després, mentre plegàvem, ens van dir que l'Isanta també estava ferit. Al dos minuts de saber-ho, mentre lligàvem els barrils de cervesa ens van trucar des de l'hospital i ens van dir que era mort. Vam estar paralitzats prop de mitja hora. Ningú no s'atrevia a dir res i ningú no es podia creure la notícia. Vam pujar a l'hospital i tot van ser llàgrimes i desesperació. La mateixa nit vam convocar concentracions i assemblees per l'endemà. Pocs van dormir. Des de l'endemà, les mobilitzacions es van repetir diàriament com s'ha vist als mitjans.

QUIN MOTIU VA TENIR L'AGRESSIÓ?

La veritat és que no tenia cap sentit. I aquesta absurditat no fa res més que augmentar el nostre dolor i la nostra impotència. No va ser cap baralla. No hi havia cap mòbil polític ni cap enfrontament de bandes ni cap revenja o enfrontament personal. Tampoc cap enfrontament entre berguedans de naixement i berguedans d'adopció ni res semblant.

I ON EREN ELS MOSSOS?

No ho sabem. Van estar allà la resta de dies com cada Patum amb actitud arrogant i provocativa (algun any fins i tot ens havien arrencat alguna pancarta). Divendres en canvi no hi eren, o no eren visibles. Divendres, el concert era l'únic acte de Berga. Marc Fornas, cap dels Mossos de Berga, va dir a Canal 4 que al concert hi havia dos secretes. Ara diuen que en aquell moment (50 minuts) no hi eren perquè havien anat a sopar. Al principi, també van negar que ningú truqués, ara diuen que no entenien les trucades i que van anar a un altre lloc. La Tura diu que van anar allà un quart d'hora abans de l'assassinat i ningú els va dir res. En fi, si ella ho diu, jo no he trobat cap testimoni que els veiés. Heu de saber que els Mossos van fer controls d'alcoholèmia a persones que havien estat apunyalades quan es dirigien a l'hospital. Encara més: quatre persones que participaren en les rodes de reconeixement es veieren les cares a la mateixa comissaria amb els agressors. A sobre, després hem sabut que els agressors ja havien fet altres accions a un altre punt de la ciutat a les 22h, que dos dies abans havien picat un company marroquí i que els Mossos havien detingut i deixat anar algun dels agressors durant la Patum. Dues setmanes abans, havien apunyalat una altra persona.

Vull dir amb això que els Mossos sabien millor que ningú i que nosaltres el que passava. A partir d'aquí que cadascú pensi el que vulgui.

MANIPULACIONS

Per desgràcia, l'assassinat ha estat manipulat de manera patètica i mesquina pels mitjans de comunicació per poder vendre més i per servir els seus amos. Un dels casos més clars de servilisme ha estat "El Periódico de Catalunya", però de fet se'n salven ben pocs. Les manipulacions més grans, però, han estat les de la senyora Tura que no té vergonya. La resta de polítics han fet el teatre que calia en funció dels seus interessos. Per més desgràcia, la mort del nostre amic ha volgut ser manipulada també per alguns grups independentistes no berguedans com el Moviment de Defensa de la Terra (MDT) tot buscant màrtirs de manera miserable. Els independentistes de Berga com la resta de joves i no tan joves de la ciutat i la comarca —al marge de la ideologia—, s'han comportat d'una manera exemplar. Totes aquestes manipulacions i més, passant per sobre del dolor dels familiars, els amics i els companys. Ha estat fastigós.

LA COMPAREIXENÇA DE LA CONSELLERA TURA

La compareixença de la senyora Tura va ser vergonyosa, va mentir tant com va voler i més, exercint un corporativisme exagerat. Pot enganyar a molta gent però als que hi érem aquella nit all, no. L'afany desmesurat de voler tapar els Mossos i la demagògia per acusar (amb falsedats quan va caldre) les associacions més actives de la ciutat va ser superat per la mesquinesa que aquesta senyora va tenir en acusar els amics de l'Isanta de ser culpables de la seva mort. Era com acusar-lo a ell mateix. Va fer fàstic. La consellera va quedar retratada en considerar com una anormalitat la llibertat de pensament i l'associacionisme de la comarca del Berguedà i és que la Tura de demòcrata només té el nom. Per cert, no feu cas dels seus números, a Berga hi ha tres col·lectius llibertaris i dos d'independentistes. Va tenir la barra d'acabar la intervenció fent un cant a la veritat. L'endemà la majoria de mitjans tancaven files entorn la consellera.

ELS MOSSOS CONTRA BERGA

El rebuig de la policia autonòmica a Berga és fruit únicament i exclusivament de la seva actuació. És simplement fruit del que ells han sembrat reiteradament i sobradament des del dia que van arribar aquí. No és una qüestió ideològica ja que una majoria de berguedans estan descontents amb la seva actuació i de moment la majoria de berguedans no són anarquistes. Els abusos d'autoritat han estat reiterats a la nostra comarca i aquest és el motiu del rebuig dels Mossos. En tot cas, això no justifica el demagògic plantejament de: "si no voleu Mossos ara no us queixeu!", ja que jo no vull l'Estat per res i això no fa que em deixi d'afectar.

I ARA QUÈ?

Han mort el nostre amic i company i això res no ho pot canviar. D'una banda, hi haurà vàries acusacions particulars i també es denunciaran les irregularitats comeses pels Mossos d'Esquadra. Però mai no hem cregut en la justícia i menys en les presons i això tampoc ha canviat. A Berga portaran més Mossos, que seguiran fent abusos d'autoritat i negant l'auxili. Les entitats que s'autogestionen a través de les barraques de Patum hauran d'espavilar-se per poder sobreviure. A partir d'ara, quan es faci un acte caldrà comptar amb servei d'ordre propi perfectament organitzat per evitar qualsevol agressió vingui d'on vingui i per tal de no dependre de la ineptitud i/o mal fe demostrada pels cossos de seguretat de l'estat. Per acabar volem agrair les mostres de solidaritat que em rebut dels nostres amics, sobretot d'aquells que coneixen la nostra activitat. Salut i anarquia!

Privatitzar Renfe converteix treball estable en precarietat

La lluita de qui no ha claudicat davant el silenci democràric imposat ha fet moure-ho tot a Argentina

Familiars dels desapareguts i militants celebrant la sentència a les portes de la Cort Suprema

La fi de la impunitat a Argentina?

Esther Sancho i Cepero,
advocada, Acció Social de la CGT de Ponent

Para Graciela y todas las demás

Per fi, una sentència de la Cort Suprema argentina del passat 14 de juny de 2005 ha declarat inconstitucionals les lleis de "Punto final" i "Obediencia debida", gràcies a les quals centenars de policies i militars implicats en el segrest, tortura i assassinat dels 30.000 desapareguts, durant la dictadura de Pinochet, gaudien d'una impunitat total en no poder ser processats pels seus crims de lesa humanitat.

Malgrat que les dues lleis ja havien estat derogades l'agost de 2003 pel Parlament argentí, les causes obertes amb anterioritat a aquesta data majoritàriament absolien els acusats en base a aquestes lleis. Només una minoria de sentències de jutjats i tribunals inferiors havien començat a qüestionar la validesa de les lleis a partir de març de 2001; sentències que ara es veuen ratificades amb la declaració d'inconstitucionalitat. Segons la premsa argentina, s'obre la possibilitat de processar entre 500 i un miler de militars i policies.

Ambdós textos legals, la Llei de Punto Final i la Llei d'Obediencia Debida, van ser decretades per l'aleshores president argentí Raúl Alfonsín, qui encara avui defensa la promulgació de les lleis en una recent nota de premsa en què, entre d'altres barbaritats, compara

l'amnistia decretada a Irlanda en el marc del procés de pau amb la llei argentina d'impunitat pels genocides; i intentant justificar allò injustificable, ve a dir que ara la societat argentina està preparada per administrar justícia en comptes de venjança. És clar que, en el seu dia, també va presentar les lleis d'impunitat com a "lleis del perdó", com si la societat d'abans –com la d'ara- estigués preparada per perdonar i oblidar, sense més ni més.

La Llei de Punto Final, llei 23.492/86 de 23 de desembre, declarava extingida l'acció penal envers tota persona que hagués comés "delitos vinculados a la instauración de formas violentas de acción política" fins al mateix 10 de desembre de 1983 (a excepció dels delictes de substitució d'estat civil; sostracció, violació i ocultació de menors; i apropiació d'immobles, que sí eren perseguibles); i concedia un termini de 30 dies per rebre les darreres acusacions contra militars i policies, sempre i quan aquestes acusacions anessin ratificades per un superior jeràrquic dels propis acusats...

Al seu torn, la Llei d'Obediencia Debida, llei 23.521/87 de 4 de juny, eximia de tota responsabilitat les persones que, en el moment dels fets imputats, fossin oficials caps, oficials subalterns, suboficials i personal de tropa de les Forçes armades, de seguretat, policials i penitenciàries; en entendre que totes aquestes categories inferiors als alts comandaments haurien segrestat, violat, torturat i executat persones en virtut de l'obediència deguda. La Llei va desplegar els seus efectes inclús en les causes pendents abans ja de la seva entrada en vigor, ja que la pròpia norma preveia que als cinc dies de l'entrada en vigor s'aplicaria d'ofici a totes les causes judicials obertes.

Ara, aquesta Sentència de 14 de juny de 2005 les declara inconstitucionals amb 7 vots a favor, 1 en contra i 1 abstenció, d'entre els nou magistrats que conformen la Cort Suprema, arran del procés judicial seguit per la desaparició del matrimoni Poblete-Hlaczik i el segrest de la seva filla Claudia, avui dia Mercedes Beatriz Landa. La causa es va iniciar ara fa tres anys, arran de les denúncies de l'associació Abuelas de la Plaza de Mayo, qui van localitzar Claudia Poblete en poder del militar retirat Ceferino Landa i la seva esposa Mercedes Beatriz Moreira; als qui la sentència condemna a penes de presó per sostracció de menors, supressió d'identitat i falsificació de documents. També amb presó es condemna els militars Julio Simón i Juan Antonio Del Cerro, pel segrest i tortura dels pares de Claudia: José Liborio Poblete i Gertrudis Hlaczik, persones vinculades a grups cristians de base, essent ell discapacitat físic en cadira de rodes, que van ser segrestats el 27 de novembre de 1978 i conduïts al centre de detenció clandestí El Olimpo, on van ser separats de la seva filla i torturats amb tot tipus de mètodes fins al gener de 1979, quan van ser vistos per darrer cop, segons el testimoni d'alguns supervivents.

La inconstitucionalitat de les "lleis del perdó" suposa la fi de la impunitat, si no per a tots els assassins i torturadors, sí almenys per a alguns d'ells, però sobretot suposa un triomf de les associacions argentines de defensa dels drets humans, un triomf de la memòria sobre l'oblit, de la raó sobre el feixisme.

Però que ningú no es confongui. No s'ha arribat aquí per inèrcia judicial o perquè l'actual govern argentí hagi posat massa de la seva part, sinó que són anys d'escraches, manifestacions, lluites i resistències d'organitzacions com Abuelas i Madres de Plaza de Mayo o H.I.J.O.S., que no han deixat caure en l'oblit ni les persones desaparegudes ni la lluita d'aquelles per l'emancipació social i igualitària.

La resposta al feixisme no la trobarem en noves sentències, que malgrat tot seran benvingudes. L'única resposta possible la trobarem en les noves generacions revolucionàries a Argentina i arreu, que dia rere dia, mantinguin viu el record dels desapareguts i desaparegudes, no un record d'espelmes i rosaris, sinó el millor, l'únic, homenatge possible: continuar amb la seva lluita contra el feixisme i per l'emancipació de totes les persones, classes, gèneres, pobles i cultures.

Renfe prepara un pla de 5.500 milions d'inversió i pretén eliminar 1.000 llocs de treball

Alguna cosa no quadra a l'empresa Renfe, potser són els comptes?

Sindicat Federal Ferroviari de la CGT

El president de Renfe-Operadora, José Salgueiro, ha anunciat les línies bàsiques del Pla Estratègic de l'empresa ferroviària per al període 2005-2009. Si la ministra de Foment no s'ha tornat a confondre en exposar aquest Pla, el que ha explicat és preocupant.

Renfe-Operadora pretén incrementar els seus ingressos gairebé un 80%, al que cal sumar-hi una reducció de les aportacions de l'Estat en un 9% i una inversió de 5.500 milions d'euros. La contrapartida seria un augment dels viatgers del 19% i la destrucció del 6'66% de la plantilla a través d'un nou ERO. Les dades no quadren. La plantilla de la qual es vol desfer Renfe-Operadora consisteix en 1.000 llocs de treball, repartits a parts iguals entre les Unitats de Negoci de Mercaderies (la major part dels treballadors són maquinistes) i de Manteniment Integral de Trens (tallers).

L'empresa no té ja el personal suficient per afrontar totes les seves càrregues de treball, un fet que està utilitzant permanentment com a excusa per externalitzar nombrosos serveis. Quant a l'Adif, que es troba en una situació similar de falta de plantilla, tot i que encara no ha donat detalls, és previsible que pretengui portar a terme també un acomiadament col·lectiu, que estaria probablement centrat en llocs de treball relacionats amb la seguretat (Manteniment de la Infraestructura i Circulació).

Si ja tenen problemes ambdues empreses per assumir les actuals càrregues de treball amb una plantilla que s'ha reduït dràsticament, com pensen engegar nous serveis disminuint encara més el nombre de treballadors? Sembla més un exercici de "comptabilitat creativa" que un Pla possible. D'on sortiran els diners per a les inversions si disminueixen les aportacions de l'Estat? D'on els beneficis si els viatgers augmenten només la quarta part que els ingressos? Com augmentarà el transport de mercaderies, supòsit objectiu de la Llei del Sector Ferroviari i del PEIT, reduint el nombre de maquinistes que transporten les mercaderies? Com pensen millorar el manteniment dels trens tancant i buidant de personal els tallers?

Els comptes no surten. En les dades manejades per Salgueiro no sembla que s'hagin tingut en compte les tarifes. Per quant s'haurien de multiplicar per suportar aquest Pla? Perquè si alguna cosa sembla clara és que la part principal del Pla Estratègic la pagaran els usuaris. És clar que tampoc s'esmenta el Pla de Desinversions previst per Renfe-Operadora, un curiós recurs el de vendre el cotxe per pagar la gasolina, que suposarà un ingrés inicial i la reducció d'ingressos a partir d'aquest moment.

Renfe-Operadora pretén desfer-se de les seves participacions en empreses relacionades amb el transport ferroviari per fomentar els seus competidors. Part de les inversions que realitzarà Renfe-Operadora, 342 milions d'euros, es destinaran a "optimitzar" les instal·lacions de manteniment, per al tractament dels trens de nova adquisició, que juntament amb la reducció de 500 llocs de treball en aquest servei i la pràctica ja habitual d'incloure en els contractes de compra de material el seu manteniment, només pot significar que aquestes inversions públiques s'utilitzaran en benefici de les empreses privades constructores de material ferroviari. Del Pla Estratègic 2005-2009 no se n'ha informat el Comitè General d'Empresa de Renfe-Operadora, com tampoc ho ha estat del possible Contracte-Programa amb l'Estat, ni del previst expedient d'acomiadament col·lectiu, ni del citat Pla de Desinversions. Una mesura que ens duu a qüestionar novament la transparència i voluntat de diàleg de què presumeix la ministra de Foment, un tarannà tan transparent que és de fet invisible.

La privatització del ferrocarril està en marxa, i la pagarà l'usuari i el ciutadà: en pagaran tant els costos com les conseqüències.

Davant la signatura, l'11 de maig, del XX Conveni Col·lectiu de la Banca Privada per part de CCOO-UGT-AEB

Un passet de res fet d'esquena a qui treballa

CGT-Fesibac (fedbanca@cgt.es i www.cgt.es/cgtcatalunya/fesibacat)

La CGT, després de consultar els seus afiliats i afiliades en assemblees a tot l'Estat espanyol, va decidir no sumar-se a la signatura del XX Conveni Col·lectiu que van subscriure CCOO-UGT-AEB el passat 11 de maig.

A la CGT lamentem l'espectacle que han donat pactant l'acord fora de la mesa i a esquenes de la resta dels representants dels treballadors i treballadores, i poder fer després el simulacre d'acceptar l'oferta salarial de la patronal, segons ells desconeguda fins aleshores, i signar-ho una hora més tard. Atès que no s'ha signat res important, no veiem cap motiu per a aquesta farsa si no és plegar-se als desitjos de l'AEB.

En el terreny econòmic, el Conveni és repetició de l'anterior: uns increments insuficients calculats a ull i una clàusula que no garanteix ni tan sols el manteniment del nostre poder adquisitiu. Encara que tot apunta que tornarem a perdre respecte a l'IPC, podria passar que baixés molt la inflació i guanyéssim alguna dècima, però aquest no és el tema; el tema és que els nostres salaris no poden estar sotmesos a una mena de loteria sinó que han d'estar garantits per una clàusula de revisió que ara no existeix. És curiós que CCOO-UGT CEOE-CEPYME signin un acord de "creixement salarial moderat" (Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva 2005) pel que recomanen per a tots els convenis com a mínim el manteniment del poder adquisitiu (amb clàusula de revisió) i quelcom més en concepte de productivitat i al nostre sector -el que més beneficis té- els signants no garanteixin el poder adquisitiu, la clàusula sigui només d'actualització i no s'avanci res ni en concepte de productivitat ni en cap altre concepte. Per què aquesta rebaixa sindical a la Banca? A què es deu que augmentin els beneficis fins i tot a costa dels nostres salaris? CCOO i UGT segur que ens ho podran explicar a nosaltres i a tots els treballadors i treballadores, en definitiva a tothom, perquè nosaltres no ho sabem.

No s'ha entrat a recuperar allò que s'ha perdut en aquests darrers anys, naturalment no contempla el creixement per sobre de l'IPC, no aborda l'eliminació del sostre de les pagues per beneficis i el seu canvi de càlcul, ni tampoc entra a reglamentar la retribució variable És més, l'increment de productivitat general a tot el sector (mesurat pels ràtios d'eficiència, per la disminució de les plantilles, per l'increment de benefici/empleat, o per qualsevol altre mètode) no només no repercuteix en els salaris de Conveni sinó que passa a engreixar la suma de les retribucions variables, que els bancs reparteixen com volen (com a premi o com a càstig) en un intent clar que el Conveni (l'únic que tenim assegurat) sigui cada dia menys important per als treballadors i les treballadores. Aquest acord col·labora amb les seves intencions.

Foto: Josep Puigdollers

En l'àmbit social, tampoc hem avançat gaire, tot i que, com a mínim, no hem perdut res. Ni s'ha tocat el tema dels dissabtes lliures ni el control de les prolongacions de jornada, res de carrera professional, res de salut laboral (riscos psicosocials, mòbbing, etc.), ni millora o exteriorització de les pensions ni altres reivindicacions importants i necessàries.

A la CGT, no menyspreem els aspectes positius (conciliació familiar, bestretes, vacances) per la senzilla raó que tots els sindicats presents a la mesa hem lluitat per ells. O potser es pensen que els que arriben a signar el Conveni són els que han ajudat a aconseguir reivindicacions comuns?

D'acord que l'avanç en el tema de les vacances, tot i que insuficient, és positiu en termes generals, però el que no es diu és que els bancs més grans ja gaudien d'aquest acord o d'acords superiors. Així doncs, només se'n beneficien un mínim percentatge dels treballadors i treballadores de sector.

El que s'ha acordat sobre conciliació de la vida familiar i laboral és una còpia estricta d'allò que s'ha signat al SCH i que esdevé insuficient per a un acord de sector. La resta dels temes no passen de ser declaracions de principis (en la igualtat de la dona, no a la discriminació sindical, millor ocupació, etc.) que no concreten res i que, evidentment, no tenen cap tipus cost per a les empreses. Cal esmentar a banda el que suposa el tema dels quadres de vacances per als tècnics. No només no s'ha aconseguit, sinó que, amb una barra increïble, els signants intenten vendre'ls (són molts i voten) que el paràgraf que han introduït en el Conveni és un avanç, quan només és la còpia literal del que diu l'Estatut dels Treballadors (aprovat ara fa 25 anys). Potser és un reconeixement que fins ara les vacances no es fixaven de mutu acord? Potser és un reconeixement que fins ara no s'havia de conèixer el període per gaudir-les amb dos mesos d'anticipació? Potser, en una paraula, es reconeix per part dels signants que l'actuació dels bancs cap als tècnics era fins ara totalment il·legal? En qualsevol dels casos, malauradament, els tècnics seguiran sense poder triar lliurement les seves vacances tal com ho fa la resta dels treballadors i les treballadores. Tampoc s'ha pactat el tema de les jubilacions anticipades, la qual cosa, per omissió, ens podem trobar a curt termini que tot l'article 36, que permet la jubilació als 60 anys, sigui paper mullat quan se'n vagin els últims companys que van cotitzar abans de 1967 i la resta no es pugui jubilar fins als 65 anys. Tanmateix, la CGT com els sindicats signants, estem d'acord que el Conveni no recull cap dels temes importants que portàvem a les nostres plataformes. Les preguntes que ens fem són per què s'ha signat això? Els afiliats a aquests sindicats creuen que és un bon Conveni?

LES EXPLICACIONS DELS SIGNANTS

-CCOO a la seva darrera circular defensa que és un Conveni que millora els nostres salaris: "cada any tenim un doble increment salarial" (què farem amb tants diners?) i que tots els seus punts són millores importants.

-UGT, per la seva banda, no va tan lluny. Per justificar la signatura d'un Conveni en què reconeix no haver aconseguit cap dels avanços que pretenia, addueix que cal ser responsables, que els temes importants ja es tractaran en aquesta Comissió perquè a la mesa de negociació no és possible, ja que es treballa"amb una forta pressió". Serà per la presència de la CGT? En el súmmum de l'antítesi sindical, afirma que si hi haguessin hagut mobilitzacions de delegats i s'hagués cercat el suport dels treballadors, hauríem entrat en un model d'acord en pitjors condicions. Després de 20 anys d'evitar qualsevol mobilització a la Banca, ara entenem per què.

Resumint, es garanteix la pau social fins passades les properes eleccions sindicals de desembre del 2006 (en un intent repetit als darrers convenis que els votants ho oblidin tot i tornin a donar la majoria a CCOO-UGT). La tàctica està clara. Però, la pau social la compren les empreses mitjançant bons convenis, no la comprem els sindicats cedint posicions. Per acabar, tots els temes importants es deixen a mans d'una Comissió que els treballarà per al pròxim Conveni. Se sembla massa a la Comissió de Jornada i Horaris que mai no va fer res. A la CGT desitgem que aquesta vegada de debò es treballi i s'acordi sobre aquests temes (a més dels que arrosseguem des de fa anys, no oblidem les manifestacions de CCOO i UGT estudiant la possibilitat d'ampliar l'horari de les oficines). Restarem vigilants i els presentarem les nostres alternatives.

Violència en les aules, qui és responsable?

Emilia Moreno de la Vieja, secretària general de la CGT del País Valencià

Lig en la premsa que el fiscal coordinador de Menors de la Fiscalia de València va advertir de la responsabilitat per omissió dels docents i responsables de centres en els casos d'acaçament escolar.

Estic d'acord, no podem deixar que la violència continue creixent en els centres escolars, i tot el món ha de posar els mitjans que tinga al seu abast per a evitar-ho.

Però diguen-me des de la fiscalia quins mitjans pot posar una persona davant d'una aula en què hi ha 25 adolescents, la majoria nouvinguts a Espanya, amb diferents cultures, llengües, nivell de formació dispars, i una sola cosa en comú: el desarrelament; xavals enfadats, molt enfadats perquè han hagut de deixar arrere la seua vida, perquè han arribat a un país que no entenen, perquè són discriminats…

I quins mitjans davant d'una societat en què es potencia la competitivitat en compte de la solidaritat, la força en compte de la raó, la perversió en compte de l'empatia i la sensibilitat, on s'abandona als indefensos i es culpa als dèbils. Les aules reproduïxen el sistema en menor escala i qui percep a casa, en el carrer, en la tele que xafar a l'altre és de ser llestos, que fer trampes és millor que treballar la intel·ligència i que despreciar l'altre li fa a un fort, no dubta a posar en pràctica eixes ensenyances sense tan sols qüestionar-se la seua ètica.

Com poden evitar la violència docents que només esperen que concloga cada dia sense ser ells mateixos víctimes de la violència?, violència dels seus alumnes i alumnes, violència dels seus companys que en igual situació només miren de sobreviure sense pensar en la resta, i sobretot violència de l'Administració, que els abandona.

És hora d'exigir responsabilitats, és cert, però no sols als professionals per a molts dels quals el seu treball s'ha convertit en un calvari del qual només esperen que no empitjore amb una crisi de violència a l'aula que els pose en solfa davant de l'opinió pública.

És hora de demanar responsabilitats, sí, però als que des de l'administració no prenen les mesures pertinents per a dotar de mitjans adequats les escoles i instituts; als que permeten que alguns centres siguen d'elit i altres guetos on s'adotzenen aquells que menys recursos tenen sense dret real a l'ensenyança, als que permeten que els diners de l'escola pública es derive en subvencions o concerts a col·legis que ni tan sols guarden les mínimes formes constitucionals i discriminen per sexes.

És hora de demanar responsabilitats perquè estan permetent que cresca la violència en les aules, i perquè impedixen una escola pública i laica de qualitat.

Dinamita de cervell

> CONTRAINFORMACIÓ

Suport Ponent, la contrainformació a la xarxa des de les terres de Ponent

www.suportponent.net i www.sindominio.net/suportponent

Suport Ponent va néixer el mes de novembre de l'any 2002 amb la idea inicial de ser un projecte de contrainformació a la xarxa per donar difusió dels actes, accions, notícies, comunicats,... del que són les terres de Ponent.

Aquesta ha estat la nostra tasca central durant aquest temps i a la qual hem dedicat la majoria dels nostres esforços, tot i que, han estat i són altres, els projectes que hem dut a terme (biblioteca, software lliure, distribuïdora, ...).

Com a conseqüència de la millora en coneixements tècnics s'ha pogut realitzar Suport Ponent v.2.0, una pàgina web que facilita més la publicació d'informació, la visualització dels actes... i al llarg d'aquest temps també ens hem anat definint (del que no volíem ser per arribar al que volem ser).

No ens plantegem ser un col·lectiu que contrainformatiu sobre allò que succeeix a la zona de Ponent, sinó més aviat, i essent conscients de les nostres capacitats, el que pretén Suport Ponent és un espai que faci d'altaveu de les accions, actes, denúncies... dels diferents col·lectius de la zona de Ponent, i sobretot, de la ciutat de Lleida. És a dir, un lloc a la xarxa Internet on hi tingui cabuda la informació que no apareix als mitjans o ho fa de forma simplista o manipulada.

A la vegada, tampoc és la nostra intenció tenir un espai de publicació oberta on tothom hi pugui penjar el que vulgui i acabar-nos convertint en l'altaveu del que no volem dir. Després de molt debat, en base als diferents mitjans existents a la xarxa, ens plantegem la pàgina com un espai on els col·lectius, organitzacions i individualitats de Ponent puguin publicar lliurement (fet que s'ha anat endarrerint per les dificultats tècniques que comporta però que tindrem enllestit en breu).

Actualment, a més a més, compartim un espai físic, el CSA La Maranya, al Casc Antic de Lleida, amb la intenció d'ampliar el projecte a altres àmbits i activitats.

Ens podeu trobar al carrer del Parc, 13 Casc Antic (Lleida). Podeu escriure-íns a suportponent@sindominio.net

Notícies amb trampa per Internet

En les darreres setmanes, una notícia amb trampa ha corregut per la xarxa. Segons aquesta, el dibuixant Carlos Azagra havia estat acomiadat de "El Jueves". Finalment, Azagra, en una intervenció al fòrum d'Indymedia Barcelona ha desmentit el rumor i ha aclarit que el que s'ha acabat ha estat la sèrie de còmics sobre Pedro Pico & Pico Vena, però ell continua . Res més. Cal anar amb compte amb els rumors.

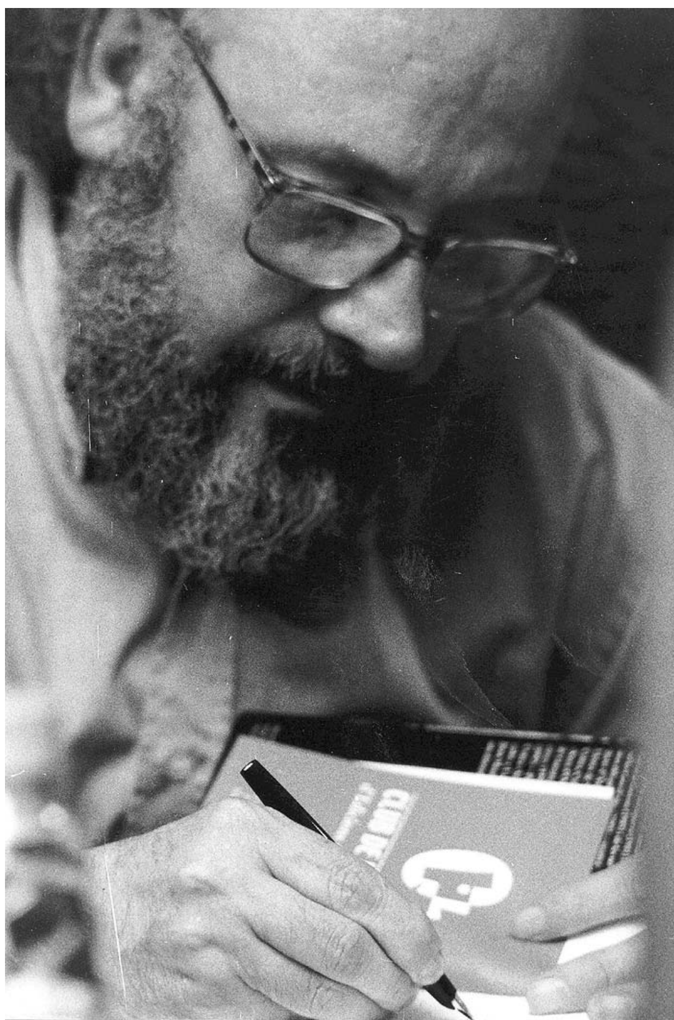
JESÚS MONCADA, ESCRIPTOR DE MEQUINENSA, VA MORIR AQUEST MES DE JUNY

Lo noi de Cal Vell

Text: **Oriol del Priorat**, foto: **Patxi de Reus.**

"Maldigo la poesía concebida como un lujo cultural por los neutrales, que lavándose las manos se desentienden y evaden"

Gabriel Zelaia

Aquest no era el cas del mestre Moncada. I què podem dir d'ell que no s'hagi escrit a hores d'ara?

Lo noi de Cal Vell se deia Jesús (pronunciat amb so de jota en castellà, com fan a l'Ebre) i va néixer durant la postguerra més fosca, l'any 41, quan tot l'Estat era un immens Guantánamo. Si alguna cosa és inigualable en l'obra de Moncada és la capacitat de descriure la negra nit del franquisme amb aquella cruesa tan colpidora. Lluny de les justificacions almivarades de tants "voceros del régimen" de la calanya de José Pla, la descripció despietada de les estructures de l'estat franquista, l'atac continu i implacable als poders fàctics de sempre, especialment clero i exèrcit, el fa un escriptor imprescindible per a conservar viva la memòria d'aquells temps tenebrosos. I amb tot, l'escriptura de Moncada et pot tindre amb lo cor en un puny i la pell de gallina i acte seguit fer-te plorar de riure.

Era una home que no estava per honors postissos ni per reverències. La seua fama de tímid i poc sociable saltava a trossos quan tenies el goig de tractar-lo. Un home, "campetxano", xerraire i molt divertit. Com ja ha dit algú, escoltar-lo era com rellegir-lo. Hi ha una cosa d'ell que no se sap, entre altres coses perquè no volia. Però, com diu ell mateix "a cadascú el que és seu i els lladres a robar". El cas és que fa pocs anys li van oferir un lloc a la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i ell el va refusar. Ja me l'imagino: "Tinc altra faena, sóc escriptor, jo".

Amb la seua mort la gent del sud perdem lo nostre altaveu més universal. Traduït a quinze llengües, ningú com ell havia fet arribar l'Ebre i la seua gent a tot el món. I encongeix l'ànima pensar tot lo que hauria pogut arribar a fer.

I mentre ell mos deixa, "puta i reputa vida, món de misèries", Boadelles i demès púrria "intel·lectual" "llefiscosos com una caragolera", segueixen i seguiran llepant el poder de torn. "Corbs i cotorres, espasots i catèrvola senyorial" poden estar una mica més tranquils; però només una mica, perquè el retrat magistral que els ha anat fent lo mestre de Mequinensa perdurarà sempre.

Quatre notes biogràfiques

(www.escriptors.com)

Jesús Moncada Estruga va néixer a Mequinensa, Baix Cinca, l'1 de desembre de 1941 i va morir a Barcelona, el 13 de juny de 2005.

Animat pel seu compatrici Edmon Vallès, novel·lista, assagista i historiador, es va instal·lar a Barcelona després de fer Magisteri a l'Aragó. A la capital catalana va treballar a l'editorial Montaner y Simón, amb Pere Calders.

Tant en el primer recull de contes, "Històries de la mà esquerra", com en el segon, "El cafè de la granota", (1985) recrea, a cavall entre el realisme i la fantasia, el passat mític de l'antiga població de Mequinensa -ara soterrada sota les aigües del riu Ebre.

Moncada fa reviure Mequinensa amb precisió històrica, el 1988, amb la publicació de la primera novel·la "Camí de sirga", que va ser rebuda pel públic i la crítica com una de les novel·les més importants de la darrera narrativa catalana. A continuació vindrien altres novel·les com "La galeria de les estàtues" (1992), i "Estremida memòria" (1997); i un llibre de narracions el 1999, "Calaveres atònites". La seva darrera obra és el llibre que recull els seus pocs articles, "Cabòries estivals".

Les seves obres s'han traduït a l'alemany, l'anglès, el castellà, el danès, l'eslovac, el francès, el gallec, el japonès, el neerlandès, el portuguès, el romanès, el suec, el vietnamita...

Dones sindicalistes

Lola Iturbe Arizcuri (Barcelona, 1902 - Xixon, 1990)

Antonina Rodrigo

Als tretze anys s'afilia al Sindicat del Vestir, del carrer Comte d'Assalt. Allà coneix Maria Rius, que tenia el carnet número 1 i d'altres militants actives. Amb l'afiliació al sindicat, s'incorpora a la lluita social en una època d'injustícia i persecució. Casa seva es converteix en refugi d'anarquistes perseguits. Mentre acompanya els presos en capella, Lola coneix moltes de les companyes que més endavant reivindica en el seu llibre "La mujer en la lucha social". Juan Manuel Molina, "Juanel", una figura destacada en l'acció, és el company de Lola. Tots dos integren el grup Germen.

"Juanel" ha de fugir a França i Lola el segueix amb dos fills petits i la mare paralítica. Les seves destacades accions en el Grupos Españoles Anarquistas, a França els porten a Brussel·les. Durruti anima les tertúlies a la Casa del Pueblo, un local en què es reuneixen els exiliats i exiliades espanyols de la Dictadura de Primo de Rivera que publiquen "La voz libertaria". El novembre de 1930 tornen a l'Estat espanyol. Durant un cert temps dirigeixen el rotatiu "Tierra y Libertad". Escriu a la revista "Mujeres Libres" amb el pseudònim Kiralina. Amb el seu ofici manté la família durant les llargues estades a la presó i a l'exili del seu company. El 19 i el 20 de juliol del 1936 Lola atén les persones ferides a la barricada de la Caserna de les Drassanes, on cau Ascaso. Col·labora en la reaparició de "Solidaridad Obrera". Amb data del 7 d'agost de 1936 el Comitè de Milícies Antifeixistes l'acredita com a cronista de "Tierra y Libertad". Com que no està inscrita al Registre Civil, aquesta acreditació li permetrà obtenir la documentació personal quan torni de l'exili, als 80 anys.

Text publicat al Calendari de dones sindicalistes 2005 editat per l'Institut Català de la Dona.

Brams i Inadaptats tanquen tota una època de festa i de lluita

"El que és realment transformador és el dia a dia a les comarques, barris o viles i els petits actes que es fan des d'ateneus, casals..."

Text i foto: **Pau Juvillà**

Inadaptats (1993-2005)

Àlex ha estat el cantant d'Inadaptats, un grup que el 1993 va debutar amb el seu primer disc "Crítica social" i que ha tancat una etapa amb el seu darrer concert a casa seva, Vilafranca del Penedès, el 28 de maig sota el títol de "Cremem les naus".

Inadaptats s'ha caracteritzat per lletres polítiques combinades amb estils musicals variats i ritmes contundents. A aquell primer disc n'han seguit cinc més, "Per tots els mitjans", "Motí, avalot", "X", "INDP" i "Homenatge a Ovidi", en què el grup versiona diferents cançons d'aquest cantautor amb temes que van des de el punk rock més energètic, passant per la velocitat del hardcore, o el rap crític i auto crític, fins a un arranjament per a big band.

-Per què plegueu ara?

-Per que estem en el millor moment musical per poder seguir fent coses, sense estar obligats a complir amb cap estereotip, ni tan sols el d'Inadaptats.

-Que queda darrere d'Inadaptats?

-El que sempre hem tingut davant, el poble català, nosaltres en formem part i tots i totes som responsables del que hagi de passar.

-La vostra sempre ha estat una música de lluita i de combat, implicada sempre en la lluita pel canvi social i l'alliberament nacional, què n'espereu de les vostres cançons?

-Nosaltres no esperem res, sols fer, en aquest cas cançons, demà ja veurem...

-Quins han estat els referents que us han influït en la vostra creació musical?

-La vida, la terra, la família, la feina, els llibres i sobretot el rock, que ens ha acompanyat des de petits.

-És necessari que les lluites tinguin aquest altaveu en forma de música?

-És necessari que tinguin tots els altaveus que hi hagi a mà, per tots els mitjans necessaris, pel dia que les banderes unifiquen tota la tropa en un sol home o dona, per la nit els timbals...

-Us heu participat en nombroses iniciatives (Acampallengua d'Arenys de Lledó, Rebrot, etc.) que semblen crear punts de trobada lúdics però també reivindicatius, com valoreu l'existència d'aquests actes?

-Estan bé per les necessitats que tenim de trencar aquesta sensació que som quatre gats, però el que és realment transformador és el dia a dia a totes les comarques, barris o viles i els petits actes que es fan des d'ateneus, casals, okupes o diferents col·lectius que incideixen en els problemes reals de la penya.

-En les vostres cançons feu nombroses referències a la unitat d'acció contra el capital, per on passa aquesta unió? Qui l'ha de conformar?

-Jo no tinc respostes, sinó moltes preguntes, el camí és clar: sense la unitat és impossible, penso que es millor analitzar les pràctiques com a punt de trobada que no pas perdre'ns en teories, així que mans a la feina!

-Com veieu les alternatives sindicals existents en l'actualitat? És per a vosaltres el sindicalisme una eina vàlida de lluita en aquests moments?

-Totes les vies son vàlides, el sindicalisme també, però tenim davant l'antagonisme que avui en dia els contractes fixos que donen l'estabilitat necessària per poder sindicar-te sense por a represàlies et converteixen en una casta obrera que està molt lluny de la realitat de la majoria, que és el treball precari. Crec que s'han de potenciar assemblees d'aturats, d'immigrants, dones, estudiants etc.

-Què ve després d'Inadaptats?

-Jo continuo somiant amb la Independència i el Comunisme.

"El sindicalisme tindrà sentit mentre una persona cobri per treballar i una altra cobri perquè l'altra treballa."

Pau Juvillà

Brams (1990-2005)

Francesc Ribera "Titot" ha estat l'ànima dels Brams, un grup musical que nasqué al juny del 1990 i que el 1992 va gravar el seu primer disc "Amb el rock a la faixa". Ara s'han acomiadat amb un concert multitudinari a la ciutat que els ha vist néixer, Berga, amb el títol de "Sempremès".

Durant aquests gairebé 15 anys de música, Brams ha combinat lletres combatives i festives amb ritmes variats, passant des de músiques més llatines fins al rock més transgressor i convertint-se en un conjunt de referència arreu dels Països Catalans.

-Per que plegueu ara?

-El grup es va formar amb un objectiu molt concret: esdevenir un mitjà de comunicació des d'on vehicular la nostra disconformitat amb la situació social dels Països Catalans i des d'on encoratjar la gent a treballar per canviar-la. Així, la idea ha estat negar sistemàticament la idea que els estats capitalistes tenen capacitat d'esdevenir sistemes en què el pobles i les persones poden decidir el seu present i el seu futur.

-Que queda darrere de Brams?

-Molts records, moltes amistats i la sensació d'haver fet, sobradament, la feina que preteníem.

-La vostra sempre ha estat una música de lluita i de combat, implicada sempre en la lluita pel canvi social i l'alliberament nacional, què n'espereu de les vostres cançons?

-M'agradaria pensar -ja que és impossible saber-ho del tot cert- que han ajudat, ni que sigui en petita mesura, a engruixir la dissidència.

-Quins han estat els referents que us han influït en la vostra creació musical?

-Estrictament, alguns grups rock radical basc -en un principi-, alguns artistes de la nova cançó i alguns cantautors llatinoamericans.

-És necessari que les lluites tinguin aquest altaveu en forma de música?

-Crec que, si més no, és positiu.

-Heu participat en iniciatives (Acampallengua d'Arenys de Lledó, Rebrot, etc.) que semblen crear punts de trobada lúdics però també reivindicatius, com ho valoreu?

-Quan vam començar, fa quinze anys, únicament hi havia un concert -diguem-ne- anual: l'Antirrepressiu de Manresa. Ara n'hi ha dotzenes de periòdics i centenars d'esporàdics i alguns són certament multitudinaris. En aquest sentit, la valoració no pot ser més positiva.

-En les vostres cançons feu nombroses referències a la unitat d'acció contra el capital, per on passa aquesta unió? Qui l'ha de conformar?

-Personalment, penso que si arraconéssim tot el que és folklore revolucionari -iconografia, referents centenaris, etc.- ens adonaríem que les diferents ideologies anticapitalistes tenim molts anys per davant d'avanç en paral·lel.

-Com veieu les alternatives sindicals existents en l'actualitat? És per vosaltres el sindicalisme una eina vàlida de lluita en aquests moments?

-L'acció dels grans sindicats, legitimant la transició i exercint -exclusivament- de gestories laborals ha contribuït a devaluar molt el concepte sindicalista.

Això, però, deixa un ampli marge de treball a les iniciatives sindicals que prioritzen els drets legítims dels treballadors a la legislació vigent. El sindicalisme tindrà sentit mentre una persona cobri per treballar i una altra cobri perquè l'altra treballa.

-Què ve després de Brams?

-En el nostre cas, altres projectes en diferents àmbits i disciplines amb el bagatge, l'orgull i la reivindicació de la feina feta. Pleguem per continuar.

> CRÒNIQUES SOTA EL SOLC

PIRAT'S SOUND SISTEMA: "SANTS SISTEMA"

'Dance ce reggae mon frêre'

Carlos Undergroove
(undergroove@mixmail.com)

No, això no és Jamaica ni s'hi assembla!!! Això és Sants, Barna, Països Catalans i ells són Pirat's Sound Sistema: Soto, Rodigo i DjMerey; RAP-preSANTStant!!! Probablement els hauràs sentit anomenar més d'una vegada, potser hauràs ballat fins a caure a terra amb ells, potser les seves rimes han rebentat mes d'un bafle en alguna festa perduda o els seus ritmes i rimes han passejat pels carrerons de la teva ciutat com fum cannàbic! I ara, per fi, surt al carrer el disc d'aquest 'sound system' barceloní, per fi un disc en català, per fi un 'sound system' d'aquí i escopint rimes amb verí en el nostre idioma!!! "Sants Sistema" és aquesta primera referència del 'sound system' barceloní, 'reggae', 'ragga', 'dancehall', una mica de 'drum&bass' i una altra mica de 'hip hop' envoltat de música calenta i rimes incendiàries, pur esperit reggae/ragga, els carrers transformats en so i disparat des dels plats per donar peu a jugar amb les paraules, paraules carregades de veritat i odi, de realitat i de lluita, de moviment i complicitat. "Are u ready?"

Ningú no els ha fet canviar d'opinió després de 18 mesos de no parar de tocar en directe a tot arreu: mala llet, ràbia exposada i rimada, atacs de contrapoder, crida a l'autogestió, denúncia explícita del crim organitzat i estatal, 'catchondeo' conscient i experiències reals de participació en lluites veïnals i juvenils fetes música. Aquesta és l'atra cara de la moneda, família, res de "bonrotllisme" mestís, això és realitat quotidiana posada en pràctica, lluita que parla, moviment rimat!

Aquest primer disc ha comptat amb el segell de Xerramequ Tiquis Miquis a la producció elaborant unes bases que res no han d'envejar els 'riddims' jamaicans, fetes a casa, la Fournier Criu (Dusminguet) a la tècnica i les mescles, amb Tomàs Arroyos posant ordre i concert i el toc final del mestre Kaki Arkarazo. Moltes col·laboracions als instruments per part de gent de Pomada i Dusminguet, el Hammond de Gos the Boss, la càlida veu d'Agata Casas i moltes més sorpreses.

Pirat's Sound Sistema: digues a la gent que ens veiem pel carrer, família!!! I està clar que si voleu més informació a www. propagandapelfet.com

A PROPÒSIT DE LA PUBLICACIÓ DE "NOSOTROS, LOS MALDITOS"
(PAU MALVIDO, EDITORIAL ANAGRAMA, COL·LECCIÓ CONTRASEÑAS)

'¡Marcha o muermo, venceremos!'

Flora Pla

Hi ha moltes menes de cronologies, des de l'enumeració de vegades bastant avorrida de tot allò què es mou a fora de les institucions que tenim (patim?) a les pàgines centrals del "Catalunya"; fins a cròniques encertades, afilades, de la realitat, de l'ambient d'una època. Aquestes són les veritables cronologies, i cronistes són aquella gent que les recull sobre paper. En aquest sentit estem al davant d'una cronologia i d'un cronista excepcional.

Pau Malvido va viure tota la moguda d'aquest país, des de finals de la dictadura fins a l'ascens de l'anomenada transició. Als seus escrits a revistes de l'ambient contracultural (com "Star") mostrà bona part de l'increïble ambient que es va viure en aquest país en aquells anys. Potser és un desengany per a alguns, però té molt poc a veure amb el descafeïnat discurs oficialista iniciativo-psucaire, responsable i democràtic, amb què ens l'han volgut representar. Pels qui no hem viscut aquella època, aquest llibre suposa dues coses: la primera, la citada anteriorment que la transició no va ser (o com a mínim no va ser "només") allò què ara se'ns vehicula amb aquest descafeïnat discursoficialista. A d'altres països del nostre entorn encara és té la decència de reconèixer que va haver-hi "moviment del 77" (en el cas italià, per exemple), es reconeix que van ser uns "anys rebels" i els intel·lectuals orgànics del present que al seu momentvan ser membres del moviment (els equivalents italiansdels Luis Racionero, Pilar Rahola, etc.) encara tenen la dignitat d'haver de desdir-se necessàriament de les coses que deien a l'època. Aquí no. Aquí regna el silenci més absolut, implícit, pactat(?), entre alguns revolucionaris del passat que ara ocupen la seva discreta parcel·la corresponent de poder cultural, econòmic, polític, mediàtic, de vegades seguint la variant nacionalista amb la que se senten més còmodes (en un sentit o en un altre, mireu sinó els dos exemples mencionats), passant com de puntetes pel passat, com si mai no hagués existit.

El llibre, però, és molt més profund que l'enèsima constatació que la riquesa política i cultural d'aquella època no es correspon amb la representació (i l'ús) que se n'ha fet a la nostra. Sí, és cert, i els escrits de Malvido ho recullen molt bé: més enllà de la cançó, del PSUC i de Comissions, hi hagué tota una realitat musical, cultural, política i vital que va ser profundíssima i riquíssima en la seva marginalitat i clandestinitat. Però això, qui ho volia saber, tenia els mitjans per saber-ho.

El que vull dir és que Malvido, a banda de cronista de l'època, fa una mica com el Peiró dels "Problemas y cintarazos": descriu els problemes, les urgències del moment i prova de donar possibles solucions o camins a seguir per tal de resoldre'ls. Aquesta és una altra raó per la qual aquests escrits són tan actuals encara, perquè molts dels problemes mencionats encara són de rabiosa actualitat.

Així, l'article sobre les comunes "Comunas de carne y hueso" lluny de fer una apologia acrítica del tema, fa una descripció dura i descarnada d'aquelles realitats, plantejant diverses solucions als problemes mencionats. La història d'aquest article és d'aquelles coses com per fer rumiar: publicat inicialment sembla que a la revista "Star" cap a finals dels setanta, va ser recuperat per la tremenda i poc valorada revista radical "Resiste" d'Euskadi, en un monogràfic sobre ocupació ("Eutsi" número 1) a finals dels vuitanta. Per què?, doncs perquè era difícil trobar un text que mostrés tan clarament la problemàtica de viure en comunitat, ja fos a les comunes de la Barcelona dels setanta del Malvido, ja fos a les primeres cases ocupades i 'gaztetxes' que per aquells temps començaven a poblar el País Basc. En la meva opinió, aquest article encara conserva molta utilitat i hauria de ser llegit per la gent que vol plantejar-se projectes similars ara.

O un altre article particularment lúcid "La borrachera moderna" on profetitza alguns dels problemes que es patiren entre la CNT en recomposició i l'entrada massiva de joves del rotllo de la contracultura a l'organització.

De fet, malgrat tot, el llibre et deixa una sensació agredolça. Veure com tot el moviment enorme que hi ha hagut a Barcelona en els últims cinc anys ni en realitat ha inventat gaire cosa respecte als seus predecessors dels setanta (ho sento pels qui es pensaven que s'havia tornat a inventar la sopa d'all), ni tampoc ha posat solució a molts dels problemes que ja es patiren en aquella època dintre d'aquest rotllo.

Però, com deia aquell, "eppur si muove", tanmateix es mou. La gent s'ha mogut, es mou i de manera previsible, es mourà. Més o menys, a temporades pitjor, a temporades millor, però continuar, continuarà. Que és el que toca.

PD: *Pau Malvido en realitat no es deia així, és un pseudònim d'un membre d'una de les famílies catalanes més il·lustres. Em sembla què per tot allò que té relació amb els seus textos, que es digui o no Pau Malvido, no té gaire importància. Sí, va servir, com es diu al llibre, perquè els antecedents de la Brunete mediàtica fessin amb ell les seves primeres pràctiques de tir, aprofitant algun il·lustre parentesc. Però els cognoms de l'autor, com les etiquetes, les sigles i tantes altres coses, com dèiem, no tenen gaire importància. La té la seva obra, malauradament truncada, per la mort, potser pel desencant, qui ho sap. Ens haurien anat molt bé unes quantes dosis d'aquesta lucidesa, durant la llarga i de vegades amarga travessia des dels vuitanta fins ara.*

Ara tenim tots l'oportunitat de llegir-ne petits extractes, píndoles que ens faran entendre millor la realitat què ens envolta. Doneu-vos aquest plaer.

OPINIÓ ■ **Forma**

Juli Vallmitjana

Forma, demanen els buits de cervell; forma, demanen els ineptes fracassats per inèrcia cerebral. ¿Què els quedaria an aquests si no fos lo que ells en diuen forma? Són com un tros d'arbre corcat que per entre ses fibres no hi passa saó. Busquen la forma perquè no tenen ànima, busquen la claredat perquè viuen en la fosca.

Els ulls els couen com aquells gitanos que, tenint granulacions, tenien que passejar-se durant la nit perquè no podien resistir a la llum del dia. Quan veuen una ànima que es manifesta exhalant vida de la mena de manera que ho fan els que són sincers, sense vestir les vulgaritats més estúpides amb formularis inventats pels altres, sentint escrúpol per tot lo que no és seu, aquests de la forma que, poc escrupolosos, inquibeixen les banalitats més limfàtiques, són els que criden amb crits estridents i mal entonats contra la rutina, únic medi en què viuen ells: fan com els bous calats dintre el fangar, que, com més és l'esforç per a sortir-ne, més s'hi enfanguen.

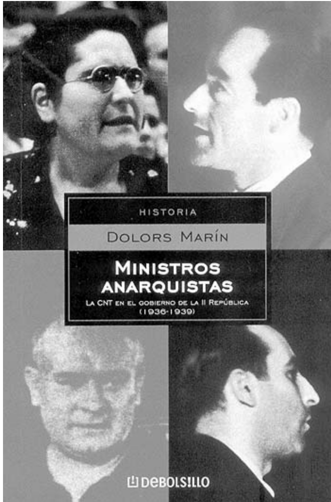
Pobrets! Quina llàstima fan! Sempre arrossegats per terra com els llimacs, deixen el rastre de sa baba llepissosa.

Ells no hi poden viure en el medi dels artistes, no hi són iniciats: per això treuen el seu verí. L'ànima, quan hi és, se manifesta per sa raó natural, únic punt de vista dels artistes, que no veuran mai els materialitzats, els embrutits en el formulari dels ineptes, dels impotents, dels incultes, dels limfàtics, dels cretins. Ànimo i ànima, joventut!

Publicat el 1906 dins "Art jove" II, pàgina 159

Llibres

"Ministros anarquistas"

DOLORS MARÍN
Editorial DeBolsillo

Jordi Martí Font

Sense cap mena de dubte, hi ha molta teca per tractar i ben pocs a posar-s'hi. Així que ens hem de felicitar que gent com la Dolors Marín ho faci i ho faci d'aquesta manera, amb lluminositat meridiana, sense caure en glorificacions innecessàries i atenent sempre als fets que es van produir a través de testimonis directes entrevistats per ella mateixa o de testimonis escrits, contextualitzant, buscant l'objectivitat... Sense por a ser assenyalada pels integristes de la institució universitària -invisibilitzadors en molts casos de la nostra història-; però sense por tampoc a ser assenyalada pels integristes de la institució (neta) anarquista -que no acostumen a parlar de temes que els trenquin el discurs immaculat de la seva puresa ideològica-, la Dolors podria ser una bona coordinadora per a aquella història general del moviment llibertari que més aviat que tard algú haurà de fer per saber d'on venim i, potser, fins i tot, cap a on anem. I quan es faci, també en català, si us plau.

Ara, però, el que tenim a les mans és aquest "Ministros anarquistas", que serveix, alhora que per posar en solfa el tema dels ministres anarquistes de la República, també per situar-los i contextualitzar-los dins del moviment que va fer possible que a l'Estat espanyol es donés la revolució social del 1936 tal com es va donar, inclòs l'accés al poder de gent com els quatre anarquistes a què està dedicat el llibre, que van optar per posar davant de la seva ideologia la realitat amb què es van trobar. Van ser excomulgats pels capellans de la Idea, ells mateixos en algun moment, però mentre van estar en el càrrec van realitzar també moltes parts del projecte emancipatori que la classe treballadora havia anat assajant en mil i una provatures reeixides o no des de 1868 o abans i tot. Així doncs, el llibre de Marín ve a omplir un buit evident que els historiadors anarquistes (més anarquistes que historiadors) havien deixat enmig de la bibliografia sobre el moviment llibertari. Una bibliografia que és cada cop més àmplia i satisfactòria per als qui ens felicitem de sortir, d'un cop ja, de l'armari de la història per la porta gran que uneix la decidida voluntat d'explicar allò que va passar amb tots els ets i uts amb el relat d'uns fets que són extraordinaris per si sols.

És del que parlàvem en els dos passats números del "Catalunya" amb el Mateo Rello. Està molt bé la biografia d'Abel Paz sobre Durruti perquè de moment no n'hi ha cap altra però situar la figura en la història inclou també explicar les parts fosques del personatge, que hi són, perquè si no qui s'hi apropi des de fora de l'anarquisme no s'ho creurà... i ben fet que farà. Que la revolució que va esclatar el 36 és del més gran que ha fet la humanitat? Doncs jo crec que sí, però els errors també els hem d'explicar i quan em refereixo als errors parlo no dels errors en l'aplicació de la Idea sinó d'aquella part que va fer esclatar determinades passions humanes, negatives crec jo, que van trair en alguns aspectes el que es volia fer. M'explicaré.

"Misèria contra pobresa"

Misèria contra pobresa
Els fets de la Fatarella del gener de 1937

Josep Termes

recerca i pensament

editorial afers

JOSEP TERMES
Editorial Afers

Jordi Martí Font

I m'explico amb un altre llibre, magnífic per llegir en ple empatx de papers sobre anarquisme. Perquè "Misèria contra pobresa", del "sospitós de connivència amb l'enemic" (destranscendentalitzem i visca la conya!) Josep Termes, narra amb totes les fonts possibles els Fets de la Fatarella de gener de 1937, quan uns "anarquistes" es van inventar, repeteixo, inventar, un "aixecament feixista" al poble de la Fatarella, a la Terra Alta, per tal d'imposar la col·lectivització en un poble on una àmplia majoria no la volia. El resultat, desastrós: desenes de morts i l'assalt a un poble que va ser demonitzat perquè no va voler sotmetre's, en una majoria aplastant, a un pensament que un petit grup de veïns creia que era el millor i així els ho havia mostrat la victòria dels seus companys d'ideal als carrers de la capital del país. Els assassins, els mentiders, els autoritaris... a la Fatarella, el 1937, també eren o es deien anarquistes i també cal parlar-ne, amb claredat. "Misèria contra pobresa" és un llibre que cal llegir per fer-nos forts en la Idea aquells que la tinguem, sobretot perquè crec i estic convençut que l'únic que ens pot fer lliures és la veritat. La frase no és meva però l'assumeixo plenament. Cal tornar a parlar des de l'anarquisme dels "incontrolats", dels que aprofitant la "locomotora desbocada" de què parlava Garcia Oliver es van fer els amos del carrer i es van convertir en tirans amb les armes a la mà. Cal parlar-ne perquè van ser minoria i perquè, tal com diu Joan Peiró a "Perill a la rereguarda" (aquest llibre també cal que algú el reediti ja) van ser els veritables enemics de la Revolució.

"A les presons de Franco"

QUERALT SOLÉ
Editorial Proa

Col·lectiu Catalunya

El mes de setembre de l'any passat, la historiadora i estudiosa de la repressió franquista Queralt Solé va presentar, a l'Ateneu Barcelonès, el llibre "A les presons de Franco", un nou exercici de recuperació de la memòria històrica que abasta les presons del règim franquista, gràcies a vint testimonis directes. Tres d'aquests testimonis, Anna Sallés, Josep M. Huertas Claveria i Luis Andrés Edo, participaren a la presentació del llibre, que repassa la història dels milers de reclusos polítics que van omplir les presons i camps de concentració espanyols en el franquisme.

> IMATGES QUE PARLEN

John Sayles i la convenció anarquista

Josep Estivill

John Sayles va començar exercint de guionista en films com "Piraña" o "La mujer de rojo", pura comercialitat, però mentrestant escrivia un llibre de relats que titularia "La convenció anarquista". Sempre a mig camí entre allò comercial i allò independent, la crítica al sistema i la militància a favor dels marginats però a la vegada amb l'astúcia per aconseguir estrenar a les sales comercials.

La filmografia de John Sayles és plena d'històries de militància i lluita social; encara més, és plena d'històries centrades específicament sobre les persones que la fan, sobre el que això els representa, sobre com els afecta la vida familiar o la relació amb els amics, del pas del temps... En 25 anys de carrera cinematogràfica, podríem destacar-li molts films interessants. No els citarem tots, però qualsevol d'ells val la pena de revisar-lo.

"The return of the Secaucus Seven" parla sobre el pas del temps en uns universitaris que havien estat activistes de joves i que es retroben al cap dels anys.

"Liana" (1983), un dona casada descobreix la seva orientació lesbiana.

"Matewan" (1987), la mítica vaga de milers de miners als any vint a l'estat de Virgína, per demanar condicions laborals més dignes.

"Ocho hombres" (1988), un altra història social ambientada a la mateixa època: un equip de beisbol accepta suborns per deixar-se guanyar partits. La corrupció en l'esport i els mitjans .

"La ciudad de la esperanza" (1991), sobre l'especulació immobiliària i les pràctiques més mesquines de mobbing en un barri humil.

"Hombres armados" (1998), un professor segueix la pista dels alumnes que va tenir en un programa de medicina rural per a Amèrica Llatina. Els busca però només troba la misèria i l'explotació de tot un continent.

"Limbo" (1999), sobre els canvis socials en una petita comunitat d'Alaska quan els empresaris volen convertir-la en un parc temàtic per als turistes.

"La tierra prometida" (2001), una comunitat de l'Estat de Florida està a punt de ser envaïda pel turisme de masses.

John Sayles, vint-i-cinc anys de cinema independent i progressista en el cor del capitalisme més agressiu, vint-i-cinc anys de talent i, sobretot, vint-i-cinc anys d'actualització de crítica de les lacres del capitalisme. I això és el que més ens agrada l'aggiornamento del vells temes de la crítica antisistema.

Revistes

BELTZA
Publicació trimestral de la CGT d'Euskal Herria, CGT-LKN, Bailén 7 dpto. 5, 48003 Bilbao, beltza@cgt-bizkaia.grupouni2.com

EL BROLLADOR
Butlletí de la Secció Sindical de la Confederació Gener del Treball a les Entitats Metropolitanes de Barcelona, cgt@amb.es

EL FULL DE LA BICI
Butlletí dels Amics de la Bici, agrupació d'usuaris/es, Demóstenes 19, 08028 Barcelona, elfull@amicsdelabici.org

LA BURXA
Periòdic de comunicació popular de Sants, CSA Can Vies, Jocs Florals 42, 08014 Barcelona, www.laburxa.org, laburxa@laburxa.org

DOLORS MARÍN, HISTORIADORA DE L'ANARQUISME, ENTRE D'ALTRES

'Jo proposo que la història es faci des de baix'

"Un plantejament llibertari cal que respecti i aculli la dissidència, només així pot ser dinàmic"

> LA FRASE...

"És difícil criticar l'ortodòxia entre nosaltres mateixos"

Dolos Marín ha utilitzat per a la divulgació de la seva obra diversos formats: del vídeo documental a les publicacions, la ràdio, les classes, conferències i xerrades.

Text: **Josep Llunas;**
foto petita: **Pascual Gómez**

Dolors Marín Silvestre és doctora en Història Contemporània i sociòloga. Destaquem en el seus treballs l'assessorament i documentació a "Vivir la Utopia" i "Maquis a Catalunya". Dins la producció editorial, destaquem els seus articles a la premsa llibertària i d'estudis històrics. És autora de "Clandestinos: la resistencia contra el franquismo" de Plaza y Janés, "Francesca Bonnemaison: educadora de ciutadanes", "Ministros anarquistas" de DeBolsillo i coautora de "La Barcelona Rebelde" d'Octaedro i "Editorial Nova Terra: un referent" d'Editorial Mediterrània.

-El moviment obrer llibertari va ser negat per la historiografia franquista, què en penses?

-Pel franquisme, el moviment llibertari senzillament no va existir. Els resistents antifranquistes eren anomenats bandits i sortien periòdicament a les cròniques grogues dels diaris o a les portades de "El Caso". De la guerra civil només es destacaven els martirologis dels religiosos, les "saques" dels rojos -en genèric- o les fotografies de les milicianes de les quals es deia que eren "poc femenines", per dir l'epítet menys agressiu. Es va voler esborrar de l'imaginari col·lectiu l'opció que els feia més por: l'anarquista. Aquesta era l'única que proposava un canvi radical en les relacions de poder i l'abolició de l'estat.

-Però també ha estat oblidat pels historiadors oficials de la democràcia, o va estar falsejat?

-A la democràcia va ser més del mateix, passada la febre de recuperació immediata que va durar des de la mort del dictador fins al 23-F, en què tot va recular, vam assistir a un allau de testimonis i entrevistes que van venir per part d'historiadors militants i periodistes molt joves.

Devem encara un homenatge a historiadors autodidactes com Joan Llarch, Antonio Téllez, Pons Prades, Manel Cruells o Vìctor Alba. També a Carmen Alcalde o Antonina Rodrigo, pioneres en la recuperació de les veus de les dones llibertàries. Així com als autors de memòries personals.

Després, tot es va eclipsar i la Universitat va córrer a capitalitzar bona part dels treballs sobre història del moviment obrer.

Ara, aquesta tendència està canviant per la mateixa democratització de l'alumnat de la universitat, que prové de sectors treballadors i perquè els joves estudiants proposen temes de tesi que els afecten.

-Quin mètode d'estudi proposes?

-Jo proposo que la història es faci des de baix, com proposaven els companys del moviment dels tallers de historia britànics, amb equips en què no tothom ha d'ésser universitari, al contrari. Es poden formar equips de gent en què hi hagi una pràctica llibertària i assembleària, com són els que treballem a l'entorn de la Marxa dels Maquis, que hem tingut una formació universitària perquè ens vam conèixer a la facultat però hem anat eixamplant el cercle i col·laborem amb d'altres grups afins d'aficionats a l'antropologia, l'art o el que sigui. Hi ha gent jove molt preparada dins dels mitjans llibertaris, és més, des de sempre els anarquistes han estat uns lectors voraços i uns editors i divulgadors incansables.

Això no vol dir defugir el rigor historiogràfic, al contrari.

-Tu has fet una feina divulgadora molt important de la història del moviment llibertari. Hi ha veritats que costen de dir encara en el nostre àmbit històric?

-Una pila, uff, no ho saps prou. És difÌcil de criticar l'ortodòxia entre nosaltres mateixos, desmitificar les grans figures. Però és profilàctic, vaja, que és divertit i provocador. Un plantejament llibertari cal que respecti i aculli la dissidència, només així pot ser dinàmic.

De temes te'n podria dir una pila sobre els que aviat esclataria la caixa dels trons: els fets de Maig, els "incontrolats", els carcellers-anarquistes, la qüestió anarquisme-catalanisme o espanyolisme, els dos feminismes anarquistes: el moderat i el de Mujeres Libres, els textos de Peiró com "Perill a la reraguarda", dels que recomano la lectura sempre que puc, les "saques", Durruti...

-Al llibre, "Ministros anarquistas", tractes un dels temes tabú: la relació de l'anarquisme amb el poder quan el va exercir...

-Vaig fer el llibre perquè tenia molta curiositat per saber què havia passat realment i a més volia fer un llibre de divulgació, breu i senzill, per als joves, perquè els calen eines per parlar i discutir.

No tenia cap 'a priori' respecte a la idea, si bé de jove m'havia xocat força. Però vaig pensar que calia reflexionar de manera seriosa, res és blanc o negre, i estava dolguda de com alguns historiadors dels setanta havien tractat el tema maltractant els ministres sense posar en context tot el que estava passant.

Perquè s'han defensat postures a favor de la violència en nom de la "revolució" que senzillament no tenien base real, que estaven abocades al fracàs perquè eren grups molt minoritaris. La base sindical de la CNT creia més en una obra constructiva i educativa del proletariat que en un bany de sang, el mateix Joan Garcia Oliver, havent vist desestimada la seva opció d'"anar per totes", acata la decisió de l'assemblea i decideix treballar per fer avançar la revolució. I això no el converteix en un "traïdor".

Com a historiadora crec que cal crear nexes amb el present, els del 36 tenien quasi els mateixos problemes que nosaltres: treball angoixant i sous a la baixa, habitatges prohibitius, educació alienadora, desinformació, i manca de temps per desenvolupar tasques individuals i creatives, per parlar amb els amics i per cuidar del planeta. No ha canviat massa, però el més interessant és que van anar en la direcció correcta per cercar solucions.

-Per acabar, algun llibre que t'hagi impressionat recentment?

-Sí, molt agradablement m'ha impressionat un llibre de Vicenç Molina, "L'ou com balla", de l'editorial El Clavell, és una reflexió molt bonica sobre la memòria. I els llibres de Manuel Delgado, o els textos d'Octaedro, de "Pepitas de Calabaza", o dels companys del col·lectiu Etcétera sobre la Model, "100 años bastan".

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Purs

Jordi Martí Font, Priorat
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

Els purs són tan perillosos que s'amaguen darrere cortines de paraules per no mostrar-se en tota la seva puresa, no fos cas que la resta dels mortals (fins i tot els purs es moren, de vells, accident o qualsevol altra vulgaritat) ens il·luminéssim amb els seus raigs de llum blanca -o negra- i ens sentíssim com el que som al seu costat: no res.

No opinen sobre banalitats ni tan sols sobre coses del dia a dia, no s'immuten pels petits avenços que ens fan contents ni pels grans que ens fan feliços, perquè els seus objectius tenen noms amb majúscules i qualsevol cosa que no siguin aquestes paraules els semblen poca cosa, misèries de qui viu subjugat a la dictadura de la confabulació i els entreteniments per a la massa que som nosaltres. I experimenten un odi implacable quan les nostres pobres persones s'emocionen, quan riem i ens sentim divertits de no ser tan absolutament perfectes com ells són dia sí i nit també. Es plantegen grans fites que porten a terme al seu cap i al món ideal que s'hi han fabricat, perquè, desenganyem-nos, el seu dia rere dia, les seves hores en llocs tan poc purs com el wàter, el lloc de treball o un embús a la ciutat són també part de la seva vida i per tant en pateixen tota la vulgaritat que nosaltres portem associada per no voler ser tan purs com són ells -o elles.

Ells també treballen, pobres, i moltes vegades en condicions precàries i d'explotació intensa, però quan parlen del món del treball el pensen, que no el fan, com una palanca que els permet, entre idees i pensaments, avançar amb pas decidit cap a la gloriosa Revolució Social

Per ser un bon pur cal tenir, abans que res, puresa de raça, és a dir antecedents llegendaris, passat de sigles immaculades i present de paraules ben amples i grans. Així, si un pur utilitza el nom de la secta per dir-se pur, no cal que faci res més que això per ser-ho. Baixem a la terra: si un que es diu "anarcosindicalista", per posar un exemple que no té res a veure amb el que estem dient, s'ho diu tres cops al dia, no cal que faci assemblees, ni que decideixi col·lectivament el que afecta la col·lectivitat ni que tingui clar que els òrgans de gestió mai no seran executius... per què si ja s'és pur? I no us dic res si aquest un s'autoanomena anarquista, llibertari o socialista de qualsevol altre tipus; aleshores no cal patir per res més que no sigui la impol·luta lluïssor de les paraules. I és que la puresa viu només en el món de les paraules i allí hi té un piset posat i pensat per ser dit però mai per ser tocat, magrejat, remenat i, si cal, també acariciat. El tacte de la realitat fa tant de mal a la idea que sempre prefereix viure-hi lluny, molt lluny.

Sóc, ho declaro públicament, impur. Una desgràcia com qualsevol altra. Impur perquè el dogma em fa fàstic i la puresa n'és el més tronat.